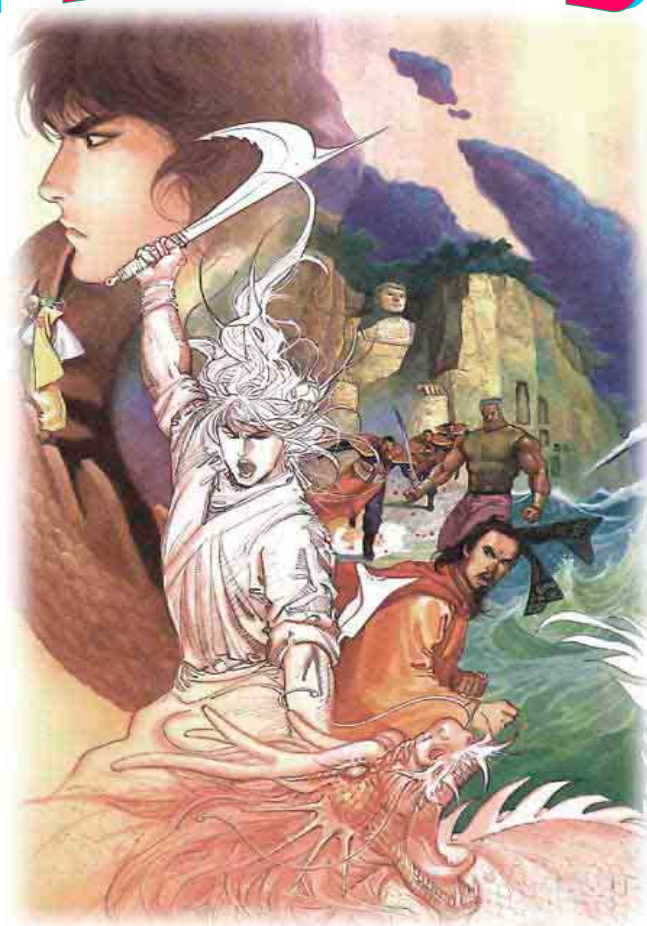

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tợ cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tợ cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 5

Hồi 12

Ân Cừ Xin Hối Trời Xanh

Trong thời điểm ấy, Trầm Phủ Bạch đang bị Hải Đại Thiểu giữ trên thuyền. Hải Đại Thiểu phát hiện trong khoang thuyền có người đang nằm queo, nước thì đang tràn vào. Hình như người này vừa được ai vớt từ dưới nước, hắn đang còn mê man, nhưng Hải Đại Thiểu không nhận ra hắn là ai, ngay cả Tích Lịch Hỏa là người cứu hắn cũng không biết hắn là ai, giá như Tích Lịch Hỏa biết hắn thì Tích Lịch Hỏa không bao giờ vớt hắn lên. Ngược lại Trầm Phủ Bạch thì nhận ra Tích Lịch Hỏa.

Lúc ấy Trầm Phủ Bạch bị Hải Đại Thiểu kéo, hắn trở mình rên rỉ. Hải Đại Thiểu vừa muốn hỏi người ở trên thuyền là ai. Chợt nghe Tích Lịch Hỏa hét:

- Thì ra là người !

Hải Đại Thiểu quay lại nhìn thì thấy Tích Lịch Hỏa nhú mày chỉ vào người ở trên thuyền, có ý nghi ngờ:

- Hình như hắn là Trầm Phủ Bạch, có lý nào lại như thế này ?

Hải Đại Thiểu cũng nhú mày hỏi:

- Huynh đệ biết hắn ?

Tích Lịch Hỏa gật đầu:

- Tự nhiên là biết hắn. Hắn chính là đồ đệ của Hắc Tinh Thiên, tại sao hắn lại xúc phạm đến huynh đệ mới lạ chứ !

Vừa nghe xong, Hải Đại Thiểu nổi cơn thịnh nộ mắng:

- Hắn là con người khi gặp nguy nan liền bán rẻ bằng hữu, đúng là một con người nguy hiểm. Nếu để hắn còn sống trên cuộc đời này là một mối tai họa.

Tích Lịch Hỏa ngơ ngác một hồi rồi nói:

- Nói như vậy có nghĩa là hắn với huynh đệ không có oan cừu gì nhau.

- Hắn làm sao dám kết oán cừu với mõ ?

Tích Lịch Hỏa cười lớn:

- Đúng lắm, lão Tích này kết bằng hữu với Thiên sát tinh là một kẻ nổi tiếng trong giang hồ mà.

Tích Lịch Hỏa ngưng tiếng cười nói tiếp:

- Nhưng hắn với mõ hình như có đôi chút nguồn gốc gì đây.

Hải Đại Thiếu nôn nóng hỏi:

- Nguồn gốc như thế nào ?

- Đúng rồi, hắn chạy đến Tích Lịch đường để báo tin, lão phu mới biết thành học trò bất tài của lão phu đã bị Hắc Tinh Thiên đuổi đi.

- Như vậy sao ?

- Ban đầu hắn bảo là hắn không biết nhưng rồi hắn cho biết chính hắn cũng muốn thoát thân đang gặp khốn đốn nên mới lại cho hắn một khoảng tiền.

Hải Đại Thiếu cười :

- Hắn nói nhăng nói cuội để gạt huynh đệ mà lấy tiền. Như vậy cũng nói là có quan hệ sao ?

- Nhưng lão phu không muốn nhìn hắn bị giết ...

Hải Đại Thiếu gạt đầu:

- Thôi được rồi ! Tha cho tội chết, nhưng phải trị tội sống là giam hắn lại !

Nói xong Hải Đại Thiếu phóng cước đá Trầm Phủ Bạch rơi xuống thuyền:

- Chết hay sống thì coi vào tạo hóa của người.

Tích Lịch Hỏa vừa đẩy Trầm Phủ Bạch tới mé thuyền, hắn liền tung mình đi ngay. Quay lại phía Hải Đại Thiếu, lão nói tiếp:

- Huynh đệ đã tha mạng cho hắn.

Hải Đại Thiếu cười :

- Tự nhiên, bị rơi xuống nước chẳng phải là chết đó sao. Trong khoang thuyền phải chẳng còn một người mà huynh đệ đã cứu hắn ?

Tích Lịch Hỏa như chợt nhớ ra, lão vỗ vào vai Hải Đại Thiếu :

- Ủ nhĩ ! Chúng ta hãy vào xem hắn sống chết như thế nào ?

Thiết Trung Đường ở trong khoang thuyền cũng vừa tỉnh lại. Chàng nghe thoang thoáng có đồ đệ của Hắc Tinh Thiên ở phía ngoài khoang, chàng giật mình kinh hãi.

Sau đó Thiết Trung Đường lại nghe có tiếng mạ lỵ, rồi lại nghe tiếng nước chảy, tự nhiên chàng nhận ra hai người này, nhưng họ lại không nhận ra chàng.

Tích Lịch Hỏa vừa bước vào đã buộc miệng:

- Chưa chết mà lại tỉnh rồi.

Hải Đại Thiếu tấm tắc khen:

- Mồ không ngờ huynh đệ lại thương người như thế, đây không phải là lần đầu tiên người huynh đệ cứu người, còn không thì người huynh đệ đâu có cao hứng như vậy.

Tích Lịch Hỏa tỏ ra tự đại:

- Lần đầu tiên lão Hải đoán đúng, lão phu luôn luôn làm điều tốt. Những người đã được lão phu cứu mạng cũng khá nhiều.

Lão cúi xuống vỗ vào vai Thiết Trung Đường :

- Người huynh đệ đã ới hết nước trong bụng chưa ?

Thiết Trung Đường vui vẻ:

- Đa tạ lão trượng ...ơn lớn ...

Chàng không ngờ tính mạng của chàng lại được chính kẻ thù cứu, chàng không thể nào hiểu nổi thực tiễn lại diễn ra như thế.

Với giọng nói ôn hòa của Tích Lịch Hỏa :

- Người đã uống nhiều nước, bây giờ nên ít nói thì hơn.

Thiết Trung Đường nhắm mắt không nói gì thêm, nhưng trong lòng chàng rõ ràng là đang rối như tơ vò.

Hải Đại Thiểu chỉ đứng cười. Còn Tích Lịch Hỏa lại đang lăng xăng đi lấy một tách nước hòa với mấy viên thuốc. Lão nâng Thiết Trung Đường dậy, trao ly thuốc để Trung Đường uống rồi ân cần nhắc nhở:

- Nếu thiếu niên huynh đệ từ nay về sau mỗi khi làm việc gì cần thận trọng, nếu không lại bị rơi xuống nước một lần nữa đấy !

Thiết Trung Đường im lặng. Vốn chàng không có ý uống thuốc, nhưng với ơn cứu mạng thì còn có lý do nào để bây giờ từ chối ly thuốc ?

Tích Lịch Hỏa nhìn thần sắc của Thiết Trung Đường nhíu mày hỏi:

- Xem người huynh đệ cứ thở ngắn than dài hoài, trong bụng người huynh đệ có điều gì chưa tiện nói ra ?

Thiết Trung Đường lại im lặng thở dài.

- Xem ra người đang còn trẻ, có việc gì thì cứ nói sạch ra, hay là người huynh đệ lại đau khổ vì tình ? Đừng có lo gì, như lão phu đây rồi cũng có năm thê bảy thiếp hướng hồ người huynh đệ tuổi còn quá trẻ, đứa nữ nhân nào mà không chạy theo người huynh đệ, chắc chắn là vì cô ta mù mắt. Lão phu sẽ làm mai cho người huynh đệ năm bảy cô nàng đẹp hơn người yêu của người huynh đệ.

Thiết Trung Đường cười khổ:

- Lão trượng nhầm rồi. Tại hạ..

- Không đúng sao, để lão phu thử đoán xem, nếu người huynh đệ không đau khổ vì tình thì cũng vì tiền tài ?

Tích Lịch Hỏa lại vỗ vai Thiết Trung Đường nhiệt tình:

- Cũng không lo gì, người huynh đệ rất phong lưu khảng khái thì có ăn thua gì ?

Rồi lão chỉ vào Hải Đại Thiểu cười lớn:

- Người huynh đệ hãy nhìn cái lão ấy, trong túi lúc nào cũng đầy vàng bạc, cần bao nhiêu chỉ cần nói ra tức thì có ngay.

Hải Đại Thiểu cười :

- So bụng ta ra bụng người.

- Nếu hấn không cho thì mỗ cũng có đây.

Trung Đường thở dài:

- Lão trượng...

- Hay là người huynh đệ đang giận ai, để mỗ trả thù cho..

Thiệt Trung Đường nói khác đi:

- Thực ra tại hạ vì quá say nên sa chân xuống sông mà thôi.

- Thế thì tốt quá ! Vì say mà sa chân, Hải lão huynh nghe rõ chưa. Thì ra người huynh đệ này cũng như chúng mình cũng là một bọm rượu.

- Chốc nữa sẽ cùng tạc thù một trận với người bạn trẻ.

Thiệt Trung Đường ngồi dậy nói:

- Không dám giấu lão trượng. Lão trượng đã quá thương, tại hạ chỉ là một con người quá tầm thường, vì quá thương sư mẫu nên lỡ chén.

Chàng cố ý cúi đầu nói tiếp:

- Điều này vốn tại hạ không muốn nói ra. Chỉ vì lão trượng nghĩ đến tại hạ quá nhiều nên tại hạ phải nói ra mà thôi.

Tích Lịch Hỏa nheo mày nói:

- Không sợ gì cả, tuổi trẻ làm sao tránh khỏi sai sót. Huống gì lại nhìn nhận lỗi lầm. Biết nhận lỗi lầm mới đáng mặt trượng phu.

Thiệt Trung Đường thấy Tích Lịch Hỏa hết sức quan tâm đến mình, chàng tự nhủ:

- Chi bằng mình cứ nói thật ra để kích lão giận mình. Một khi lão đã nổi giận, biết đâu lão lại đá mình rơi xuống sông còn hay hơn.

Ai ngờ, Thiệt Trung Đường nói gì thì nói lão cứ luôn miệng “không sợ, không sợ” khiến Thiệt Trung Đường cũng phải bó tay.

Hải Đại Thiểu thì cứ nhìn Tích Lịch Hỏa cười mãi không thôi.

Nhắc thấy Hải Đại Thiểu cười mình, Tích Lịch Hỏa nạt:

- Cái lão này, cười cái gì thế ?

- Mỗ cười là ngày thường người huynh đệ nóng như lửa, hôm nay lại khác xa.

Thiết Trung Đường chợt nổi giận:

- Ta đã nói với lão chuyện xấu của bản thân, thế mà lão cứ nói “chẳng sợ gì”. Rõ ràng lão là một con người không tốt.

Thiết Trung Đường xét thấy không còn cách nào ngoài cách giả giận dữ và nặng lời, chỉ cần Tích Lịch Hỏa nổi giận hoặc là hấn mắng nhiếc, hoặc là ra tay thế là chàng sẽ lợi dụng cơ hội để cao chạy xa bay.

Không ngờ Tích Lịch Hỏa đã không nổi giận mà còn cười ha ha:

- Người bạn trẻ tốt lắm, giống hệt cái tính ngay thẳng của lão phu khi còn trẻ.

Rồi lão vỗ vai Thiết Trung Đường :

- Lão phu nghe người bạn trẻ nói như vậy, lão phu không giận gì cả. Có điều là lão phu chưa tin người bạn trẻ sai sót như thế. Dù có sai sót như vậy chắc chắn là có lý do đáng được bỏ qua.

Máu nóng trong người Thiết Trung Đường như sôi lên, chàng cúi đầu:

- Vì sao lão trượng lại quá tốt với ...

Thiết Trung Đường vốn là một thanh niên lúc nào cũng tỉnh táo trước tình cảm. Thế mà bây giờ chàng có cảm tưởng như có cái gì đang chặn trong cổ họng.

Nên biết rằng, sau khi Tích Lịch Hỏa cứu chàng, Tích Lịch Hỏa không muốn chàng phải cảm kích ơn nghĩa. Thiết Trung Đường cũng hiểu rằng, Tích Lịch Hỏa cứu người là cứu chứ không nghĩ đến điều gì khác hơn.

Đến khi thấy Tích Lịch Hỏa hết lòng vì chàng, Thiết Trung Đường mới cảm thấy khó xử.

Cảm động hơn cả là Tích Lịch Hỏa tin tưởng chàng. Chính Thiết Trung Đường tự nói cái xấu của chàng nhưng Tích Lịch Hỏa vẫn không tin rồi còn nói chắc là phải có lý do đáng được tha thứ.

Thiết Trung Đường vốn có một trái tim lạnh lùng, nhưng trong giây phút này chàng cũng không tránh được sự cảm động.

Tích Lịch Hỏa vuốt nhẹ mái tóc Thiết Trung Đường tỏ bày tâm sự:

- Thực ra mà nói thì cũng lạ kỳ, chính bản thân lão phu cũng không biết do đâu lại có thiện cảm với người bạn trẻ.

Thiết Trung Đường từ từ nhắm mắt, chàng nghĩ thầm:

“Thịnh gia trang, Hàn Phong bảo và Tích Lịch đường có mối thâm thù như biển, nhưng mình làm sao quên được tình cảm của Thịnh Tôn Hiếu cho đến Linh Thanh

Sương và Linh Thanh Bình hết sức yêu thương đến mình và Vân Tranh, sống chết cũng theo ...

Trong giây phút này mình lại chịu ơn cứu mạng của Tích Lịch Hỏa.

Bỏ tất cả những chuyện khác, chỉ nói tới ơn cứu mạng, tình yêu thương và sự hy sinh cũng đủ cho một kẻ nam nhi phải đền đáp. Như hàng ngàn đời vẫn như thế, đâu chỉ có một Thiết Trung Đường.

Trong một giây phút nào ơn, nào thù hận đang lẫn lộn trong đầu óc Thiết Trung Đường, chàng chỉ còn ngẫm hỏi trời xanh:

- Trời xanh chứng giám. Xin trời xanh hãy chỉ cho Thiết Trung Đường này phải như thế nào cho phải đạo lý ?

Chợt nghe Hải Đại Thiếu nói:

- Tâm lý người huynh đệ quả lạ lùng, mỗ không kỳ quái như thế.

Tích Lịch Hỏa trách:

- Câu nói chẳng có đầu có đuôi, lão phu nghe không hiểu gì cả.

- Người huynh đệ không biết vì sao lại đối xử với hấn như vậy, nhưng mỗ thì biết.

Tích Lịch Hỏa cười lớn:

- Được, được, nếu người huynh đệ nói đúng, lão phu sẽ mời người huynh đệ ... uống ba chén.

- Chỉ vì người huynh đệ suốt đời không vợ không con, nên muốn có một đứa con nuôi chứ gì.

Hải Đại Thiếu vỗ vào vai Thiết Trung Đường nói tiếp:

- Tính mạng của cậu thiếu niên này tự tay người huynh đệ kéo từ âm phủ lên nên người ta thường nói: "Ơn cứu mạng sống cũng như phụ mẫu sanh lần thứ hai vậy". Người ta nghĩ gì thì không hiểu, còn người huynh đệ đã cứu mạng cho hấn cũng như người tái sinh mà.

Tích Lịch Hỏa nhíu mày:

- Con cái được tạo ra, khó nghe quá, người huynh đệ sao bữa nay ăn nói văn vẻ ghê ?

Rồi lão như đắc ý cười ha hả.

Nghe hai lão già chuyện trò qua lại, trong lòng Thiết Trung Đường cảm thấy đỡ khốc cỡ cười.

- Đã như vậy, mỗ nhận thấy người huynh đệ nên nhận hấn làm con nuôi, mỗ sẽ uống một chén chúc mừng.

- Lão già này, lúc nào cũng rượu chứ không thấy nói gì khác.
- Ngoài miệng người huynh đệ cứ mỗ đây, nhưng trong lòng thì khoái trá đúng không ?

- Đúng là lão phu hết sức cảm kích !

Thiết Trung Đường nghe hai người đối đáp, chàng chỉ biết kêu khổ mà thôi.

Hải Đại Thiểu vỗ vai Thiết Trung Đường rồi cười vui vẻ:

- Nếu muốn người bạn trẻ gọi lão ấy là nghĩa phụ thì cũng không đơn giản. Lão thấy tuổi người đang còn trẻ, đúng là lứa tuổi đi vào võ nghệ. Lão Tích hiện giờ đang thiếu đệ tử, chi bằng báii ông ta làm sư phụ thì đẹp biết mấy.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường nói lớn:

- Xin hai vị thứ lỗi cho tại hạ, tại hạ không thể nào báii lão trượng làm sư phụ.

Nghe vậy, Tích Lịch Hỏa biến sắc hỏi:

- Vì sao ?

Hải Đại Thiểu cũng lo lắng:

- Người nên hiểu rằng Tích Lịch đường hiện nay đang nổi tiếng trong giới võ lâm.

- Tự nhiên tại hạ biết như vậy.

- Đã biết như vậy, tại sao lại không bằng lòng. Phải chăng ...

Tích Lịch Hỏa nổi giận:

- Phải chăng, không thích ba chữ Tích Lịch đường của ta gây nhục nhã cho người.

- Tại hạ không dám có ý đó. Chỉ vì ...

- Chỉ vì sao, cứ nói cho lão phu nghe.

Thiết Trung Đường như nghĩ ra được điều gì đó, chàng tươi cười:

- Tại hạ được gặp hai vị tiền bối thật là duyên may, chỉ xin làm một người hầu rượu, chứ làm người đệ tử thì tại hạ thế hệ đi sau nên bị câu thúc vào nói năng hành động, thì từ nay về sau có nâng ly cùng với hai vị cũng không thấy sảng khoái gì.

Hải Đại Thiểu suy nghĩ một lát rồi khen:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Tích Lịch Hỏa cũng tán đồng:

- Có lý lắm, có lý lắm. Thay vì là lão phu cũng không muốn từ bằng hữu lại chuyển thành tình sư đệ.

- Như vậy các hạ tuy thiếu một đệ tử nhưng lại nhiều bạn nhậu. Hay quá ! Hay quá !

Tiếng cười chưa dứt thì thuyền đã cặp bờ.

Ở đây không phải là bến đò, cũng không phải là làng mạc hay thị trấn mà chỉ là một vùng đất rộng mênh mông.

Tích Lịch Hỏa nhú mày nhìn người chèo đò nói:

- Lão phu đi uống rượu, tại sao người lại dừng ở đây ?

Người đưa đò hình như cũng là một tay giang hồ, nghe lão nói như vậy cười:

- Nước chảy mạnh, thuyền lại chở nhiều người. Nếu đến đằng kia thì các vị sẽ không có rượu mà uống. Neo thuyền ở đây, nước chảy nhẹ lại vừa có rượu ngon.

Tích Lịch Hỏa khen:

- Mồm mép ghê nhỉ ! Sớm biết người lợi khẩu như vậy, lão phu đã mượn thuyền gấp đôi quá !

Người chèo thuyền cười hi hi:

- Trên sông Hoàng Hà này ai lại không biết Trương Tam miệng nhanh, thuyền cũng nhanh.

Hải Đại Thiếu nói với Trương Tam:

- Nè Trương Tam, trông người ta vừa ý lắm, mau mau lấy tiểu túc đi mua rượu chiêu đãi lão, sau này cần gì thì cứ tìm lão.

Miệng thì nói như vậy, nhưng Hải Đại Thiếu đã liệng cho hắn mấy đĩnh bạc.

Trương Tam nhận tiền nhưng không chú ý hai lão hán, ngược lại hắn nói với Thiết Trung Đường:

- Hai vị ấy cho rằng Trương Tam này hợp nhãn của họ, nhưng ta thấy ông bạn rất hợp ý. Sau này trên sông Hoàng Hà này muốn việc gì thì cứ đi tìm Trương Tam.

Thiết Trung Đường chỉ biết ôm quyền tạm biệt Trương Tam. Còn Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiếu thì đang tìm hướng có quán nhậu.

oOo

Hoàng Hà từ xưa đến nay rất hiếm đường dẫn nước nên hai bờ chỉ là một vùng đất hoang không có người. Phóng tầm mắt chỉ là cánh đồng hoang không có một bóng người thấp thoáng.

Hải Đại Thiếu nhú mày:

- Sớm biết như thế này.

Nói chưa hết lời thì đã nghe có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Vừa nghe rõ tiếng ngựa thì trước mặt đã thấy một đoàn người ngựa đang lao tới. Nhìn cho kỹ thì trên lưng ngựa toàn là những trang thiếu niên ăn mặc rất lộng lẫy.

Những trang thiếu niên này phóng ngựa thật nhanh dọc theo sông Hoàng Hà như thế này ắt là phải có việc gì khẩn cấp. Ý chừng như người nào cũng đang muốn tìm thuyền.

Nghe nói thoang thoáng:

- Lạ nhỉ ! Tại sao lại không thấy chiếc thuyền buồm ?

Lại có tiếng người nói:

- Lão tam, dừng nôn nóng, bến tàu đang ở phía trước.

Khi đoàn người ngựa đến nơi thì ra họ là Âu Dương huynh đệ tử Giang Nam.

Hải Đại Thiếu nhíu mày nạt:

- Bọn tiểu tử, đi đâu vậy ?

Âu Dương huynh đệ thấy Hải Đại Thiếu, họ vội vã ôm quyền, thay vì nhảy xuống ngựa, họ lại ra roi chi ngựa phi nước đại.

Thấy vậy, Tích Lịch Hỏa nổi giận:

- Bọn chúng là ai thế ? Tại sao lại vô lễ như thế ?

- Còn ai nữa ? Chính là huynh đệ Âu Dương không biết trời cao đất dày, chẳng qua bọn chúng đi tìm “tổ ong cái” đấy. May mà thuyền của các “phong nữ” đã bị đắm, còn không chắc bọn chúng cũng xuống thuyền du hí với mấy con “ong cái”

- Bọn chúng đã có tiền lại nhàn nhã đam mê tửu sắc, nếu là lão phu thì lão phu cũng không chịu nổi vô tích sự như thế.

- Sự thật thì dòng họ Âu Dương giàu sang, người đẹp ở trong phủ thiếu gì, thế mà mỗi cũng không hiểu tại sao họ còn muốn tìm đến mấy con ong cái độc địa ấy.

Tích Lịch Hỏa phân bua:

- Hải lão đệ, sao điều đó mà lão đệ lại không hiểu, người ta thường nói “Mùi hoa nhà không bằng mùi của hoa dại”. Bọn chúng đã thấy nữ nhân đẹp quá nhiều nhưng không đủ kích thích, tự nhiên chúng muốn đi tìm loài hoa dại để thay đổi khẩu vị, tìm kiếm khó chừng nào bọn chúng lại thú vị chừng ấy.

Hải Đại Thiếu khen:

- Xem ra lão huynh có nhiều kinh nghiệm.

Tích Lịch Hỏa cười:

- Trong giới giang hồ, giống như lão đệ không gần gũi nữ sắc chỉ có Lỗ Nam tử chứ dễ gì có mấy ai.

Cả ba người kè vai nhau mà đi. Thì ra hướng đi của họ cũng là hướng đoàn người ngựa vừa tới.

Tuy miệng họ nói muốn nhậu nhẹt, nhưng trong lòng họ hoàn toàn vô sự. Họ cứ đi, cùng nói nói cười cười. Mới nhìn thì thấy họ rảo bước nhưng thực ra họ chưa hề thi triển tài khinh công.

Trong lúc ấy, Thiết Trung Đường cứ lặng lẽ đi theo. Chàng chợt nghe có tiếng dây cung. Ba mũi tên sắt cắm xuống đất trước mặt Hải Đại Thiểu. Đây là những mũi tên mà trong giới lục lâm thường dùng.

Hải Đại Thiểu vừa nhìn thấy mấy mũi tên vừa mắng:

- Đúng là bọn giặc không có mắt, dám động đến gia gia.

Cũng trong lúc ấy có hai bóng người xăm xăm đi tới. Hải Đại Thiểu khoác tay nói:

- Hai vị chớ có kinh động, chờ mỗ đi giải sầu một chốc đã.

Hai người này đều cầm cương đao, đầu chít khăn đen, mình mặc áo rất sang trọng.

Thiết Trung Đường thầm nghĩ:

“Vùng Hoàng Hà này là nơi hẻo lánh, tại sao bọn đạo tặc lại ăn mặc hoa lệ như thế này?”

Vừa nghĩ đến đó thì hai đại hán cũng đến gần. Họ cầm đao chặn đường ba người. Người phía trái nói:

- Ba vị muốn đi, xin hãy nạp tiền mãi lộ.

Thấy vậy, Hải Đại Thiểu xông lên phía trước giả bộ kinh hoảng, giọng run run:

- Thưa lão gia, khi chúng tôi ra đi không mang theo tiền bạc gì cả.

Một đại hán nạt:

- Ai cần tiền bạc, hãy đi mau !

Hải Đại Thiểu ngạc nhiên:

- Không cần tiền bạc thì cần để làm gì ?

- Tai của người điếc rồi sao ? Chúng ta chỉ cần các người dừng đi tới phía trước là được rồi.

Tích Lịch Hỏa ghé vào tai Thiết Trung Đường nói nhỏ:

- Hình như là bọn chúng.

Hải Đại Thiểu gãi đầu vừa cười hi hi vừa nói:

- Không dám giấu hai vị, trong mình mỡ cũng có mang theo vàng bạc.
- Người có vàng bạc cũng tốt, hãy mang vàng bạc đi mau.

Hải Đại Thiểu nói như năn nỉ:

- Trong mình mỡ chẳng những có vàng bạc mà lại có rất nhiều. Nếu hai vị cần thì cứ lấy.

Một đại hán thấy thái độ của Hải Đại Thiểu, hấn trợn mắt nhìn rồi thầm nghĩ:

“Phải chăng lão già này điên ?”

Đại hán ở bên phải lắc đầu:

- Người như thế này cũng rất hiếm gặp, nhân gia đừng lấy vàng bạc mà để cho hấn tự cống nạp.

Nói chưa dứt lời đã thấy Hải Đại Thiểu rút trong túi ra một mớ giấy, toàn là ngân phiếu. Hải Đại Thiểu nắm mớ ngân phiếu trong tay rồi nói:

- Nếu hai vị cần thì cứ lấy, tuyệt nhiên tại hạ không dám chống trả.

Hán tử bên phải nói:

- Tôn lão nhị, hấn đã muốn chúng ta ra tay, thì chúng ta cũng không phụ lòng hấn.

Tôn lão nhị ầm ớ:

- Nhưng ... lão gia ...
- Đây là do hấn tự dâng, chứ chúng ta đâu có ra tay cướp bóc, chắc rằng lão gia cũng không trách móc chúng ta.

Hấn vừa nói vừa duỗi tay nắm xấp ngân phiếu:

Bỗng nghe Hải Đại Thiểu hét lên một tiếng:

- Đồ tiểu tử, quả là cường đạo, dám cướp của đại gia, đúng là phường không mắt.

Đại hán mặc áo gấm hét:

- Ta tưởng rằng ngươi là thằng điên, ai ngờ ngươi lại giả vờ.

Hải Đại Thiểu cười như điên cuồng rồi xòe năm ngón tay nhắm ngực đại hán chụp xuống.

Thấy vậy, gã đại hán cũng nổi cơn thịnh nộ, tay đánh chân đá.

Chỉ trong vài chiêu Hải Đại Thiểu đã quật đại hán nằm sóng soài.

Tôn lão nhị thấy võ công của Hải Đại Thiểu, hấn không dám ra tay. Hấn vừa chạy một đoạn còn quay đầu lại mắng:

- Tên tiểu tử, hãy chờ đó.

Ai ngờ hần liền bị Hải Đại Thiểu túm đầu. Hải Đại Thiểu bók một nắm bùn nhét vào miệng hần, Tôn lão nhị chỉ muốn ói nhưng ói không được.

Tích Lịch Hỏa có ý trách:

- Lão đệ có phần khắc bạc quá !

- Lão huynh, mỗ có khắc bạc với ai đâu.

- Tại sao lão đệ lại bức hần lấy tiền của lão đệ ?

- Thế là sai rồi. Hai tên này vốn là muốn chúng ta đi đường khác vì mục đích gì thì chưa biết, lão huynh không thấy được hay sao ?

Tích Lịch Hỏa suy nghĩ một hồi rồi vỗ tay:

- Đúng rồi, thế thì bọn chúng đang mưu đồ gì ở phía trước nên không muốn chúng ta phát hiện.

Hải Đại Thiểu nói thêm:

- Hai tên này không muốn cướp vàng bạc của mỗ, chẳng qua bọn chúng nhận lệnh không được cướp bóc. Vì việc nhỏ để hư việc lớn.

- Đúng rồi, không vì việc nhỏ để hư việc lớn, bọn chúng quả là khôn ngoan.

- Bọn cường đạo này chẳng những khôn ngoan mà còn lệnh truyền như sơn. Rõ ràng là chúng có tổ chức nghiêm mật.

Nghe Hải Đại Thiểu phân tích chí lý, Tích Lịch Hỏa khen:

- Tay chân của lão đệ thì thô pháp nhưng đầu óc lại sáng suốt. Đã như vậy, chúng ta phải nhanh chân tới đó xem sự việc cụ thể như thế nào ?

Hải Đại Thiểu lấy sợi thắt lưng của Tôn lão nhị trói chặt hai tên này rồi nói:

- Vì lão phu nghĩ đến thái độ khách khí của chúng bay lúc đầu nên tha mạng đấy!

Tích Lịch Hỏa không thể chờ thêm một phút, lão kéo Thiết Trung Đường đi trước.

oOo

Hoàng hôn buông phủ, từng cơn gió nhẹ thổi về lay động cỏ cây. Trên bầu trời từng áng mây đen kéo đến. Mây bay bay khiến cảnh vật nơi đây trông thêm phần tiêu điều. Ba người vừa đi chừng mấy trượng, xa xa vọng lại tiếng la hét xen lẫn với tiếng gió mưa.

Thiết Trung Đường buột miệng nói:

- Đúng rồi.

Hải Đại Thiểu hỏi:

- Đúng cái gì ?

Thiết Trung Đường không thể không nói tiếp:

- Âu Dương huynh đệ đang bị bọn giặc cở chặn đường. Nếu chúng ta đón đầu, chắc chắn sẽ bắt được bọn chúng.

- Đúng ...

Hải Đại Thiểu vừa khen vừa phóng mình như mũi tên rời khỏi dây cung.

Tích Lịch Hỏa hỏi Trung Đường:

- Tiểu hỏa tử, người rượt kịp lão phu ?

Nghe hỏi vậy, Thiết Trung Đường cười thâm. Chàng biết rằng lão đang nóng lòng muốn biết điều gì đang xảy ra.

- Tại hạ không giỏi khinh công, nên không thể nào bắt kịp lão trượng.

Nói chưa dứt lời thì Tích Lịch Hỏa đã phóng mình như tên bắn.

Hải Đại Thiểu rất quan tâm đến sự an nguy của Âu Dương huynh đệ. Chỉ trong phút chốc Hải Đại Thiểu đã thấy rõ bọn họ đang đánh nhau dưới trời mưa gió.

Hải Đại Thiểu biết rõ huynh đệ Âu Dương con nhà giàu có nên suốt ngày chỉ biết đến tử sắc, thi phú chứ không hết lòng học tập võ công. Trên mình thì lúc nào cũng mang kiếm báu nhưng kiếm pháp thì chẳng tới đâu, vả lại họ cũng không lăn lộn giang hồ, chẳng có kinh nghiệm chiến đấu. Vì vậy họ đâu phải là địch thủ của giới võ lâm giang hồ. Đang còn một khoảng xa, thế mà Hải Đại Thiểu đã hét lớn:

- Thiên Sát Tinh có mặt, tên nào dám động thủ ở đây !

Tiếng hét của Hải Đại Thiểu vang dội đến bờ bên kia.

Nghe tiếng hét của lão, bọn chúng liền dừng tay. Hai tay lão che ngực, rồi dùng thế lẳng không bay vào giữa rừng đao kiếm.

Những người bị hơn mười đại hán cầm trường đao vây ở giữa quả không ngoài dự đoán của Thiết Trung Đường. Đúng là Âu Dương huynh đệ.

Người nào cũng múa trường kiếm nhưng hơi thở của Âu Dương huynh đệ coi bộ đã mệt nhoài, khó mà chịu nổi thêm mấy chiêu.

Ngược lại, những đại hán che mặt thì rất tỉnh táo nhanh nhẹn, như vậy việc thắng phụ đã quá rõ ràng.

Âu Dương huynh đệ thấy Hải Đại Thiểu xuất hiện, họ vui mừng hoan hô:

- Hải đại thúc đến rồi ! Xem thử bọn tặc tử này còn dám làm gì nữa không ?

Tiếng nói chưa dứt thì Hải Đại Thiểu đã trở tay phóng ra một chưởng vào một người trong bọn Âu Dương rồi mắng:

- Đến bây giờ chúng bay mới nhận ra Hải đại thúc ? Còn lúc nãy chúng bay mù mắt hay sao ?

Huynh đệ Âu Dương vừa mếu máo vừa nói trông thật thảm hại:

- Trước đây ... trước đây ...

- Đồ bọn vô dụng, không có một chút tài năng lại dám đi chơi xa.

Bọn Âu Dương huynh đệ chỉ còn biết cúi đầu không dám nói một lời.

Hải Đại Thiểu chột vung tay đối diện với một đại hán mặc áo đen mắng:

- Mỗ đã đến đây rồi các người còn làm được nổi gì. Hãy đi mau cho khuất mắt lão.

Đại hán áo đen đứng sững sờ.

- Sao không đi, hay lại đứng đợi ta ra tay ?

Chột nghe tiếng một người khác nói:

- Hấn sợ quá nên không dám đi !

Giọng nói trong trẻo nhưng không hề biểu lộ một chút tình cảm.

Mấy đại hán áo đen trông thấy thiếu nữ này đều buông tay, đó là một thiếu nữ áo xanh.

Âu Dương huynh đệ chỉ vào cái bao ở trong tay thiếu nữ rồi cùng nói:

- Hải đại thúc ! Cái bao trong tay cô ta là bảo vật của chúng cháu mang theo.

Hải Đại Thiểu nạt:

- Đứng ra một bên, không được nhiều lời.

Thiếu nữ áo xanh từ từ đặt chiếc bao xuống đất rồi nói:

- Đứng đấy, bao này của các người hãy lấy lại đi.

Hải Đại Thiểu nói chắc nịch:

- Bọn hấn không lấy được thì người khác lấy.

Thiếu nữ áo xanh cười nhạt:

- Bảo vật này, bọn chúng vốn muốn đem tặng cho người khác, tại sao lại muốn đòi lại ?

Một trong huynh đệ Âu Dương đứng sau lưng Hải Đại Thiểu bước ra nói:

- Dù muốn cho ai thì quyền của bọn ta chứ không phải cho người ...

Hấn nói chưa hết câu đã bị Hải Đại Thiểu kéo lui.

Khi ấy Tích Lịch Hỏa và Thiết Trung Đường cũng vừa đến. Tích Lịch Hỏa hét to:

- Hải lão đệ, muốn đánh thì đánh đi, có lão phu ở đây.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt nhìn Thiết Trung Đường. Chàng có cảm giác cái nhìn của cô ta thật lạnh lùng.

Như nghĩ ra điều gì đó, Hải Đại Thiếu ngửa mặt cười như điên khùng:

- Đúng rồi, bao châu báu này bọn Âu Dương huynh đệ vốn mang theo để tặng cho tỷ muội phong tử thì không nên lấy lại.

Thiếu nữ áo xanh trầm tĩnh nói:

- Thế thì thiếp xin thay mặt tất cả để cảm ơn.

Hải Đại Thiếu nạt ngay:

- Bọn chúng không lấy được thì cũng chưa phải của người, cái bao này thuộc về lão phu.

Thiếu nữ áo xanh từ từ nói:

- Lão cứ hỏi cái bao xem nó có bằng lòng không ?

Hải Đại Thiếu ngửa mặt nhìn trời rồi cười ba tiếng. Lão vội cúi mình trước cái bao, vỗ nhẹ vào bao hỏi:

- Nè con, con có nghe mõ nói gì không ?

Thấy vậy, Thiết Trung Đường cười thâm:

“Lão ta tính nóng như lửa, thế mà bất cứ việc gì lão cũng pha trò đùa cợt”

Hải Đại Thiếu giả vờ một lát, chợt đứng dậy vừa cười vừa nói:

- Quả nhiên nó bằng lòng, các người đã nghe rõ chưa ?

Thấy thái độ của Hải Đại Thiếu không nhin được cười, Tích Lịch Hỏa nói ngay:

- Nghe rõ, nghe rõ, nghe rất rõ.

Hải Đại Thiếu nói móc:

- Ai cũng nghe rõ, chỉ có mấy người điếc mới không nghe.

Thiếu nữ áo xanh vẫn không thay đổi thái độ, nhìn Hải Đại Thiếu rồi cũng nói:

- Thiếp cũng nghe rõ, nhưng là nó nói rằng muốn đi theo thiếp, lão có lấy nó cũng không theo.

Hải Đại Thiếu nạt:

- Nói hồ đồ ...

Thiếu nữ áo xanh vẫn tự nhiên:

- Nó nói rõ ràng như thế, chỉ có mấy thằng ngốc nghe nhầm mà thôi.

Tích Lịch Hỏa giận quá nạt:

- Biến đi, biến đi, tất cả nữ nhân trong giang hồ đều lợi hại hơn nam nhân rất nhiều.

- Như vậy có nghĩa là cô nương muốn mỗ ra tay ?

Thiếu nữ áo xanh cười nhạt:

- Suốt đời thiếp chưa bao giờ đấu với nam nhân !

- Ta cũng không bao giờ muốn đấu với nữ nhân.

Hải Đại Thiếu chỉ vào mấy đại hán áo đen nạt:

- Phải chăng các người muốn xa luân đại chiến thì cứ ra tay ?

Thiếu nữ áo xanh vẫn thản nhiên nói:

- Thiên Sát Tinh nổi tiếng trong giang hồ mà lại đấu với hạng vô danh tiểu tốt đương nhiên là thắng nhưng còn mặt mũi nào để lấy cái bao ấy !

Tích Lịch Hỏa không nhịn được chen vào:

- Cái cô này mới lạ chứ, hấn không chịu ra tay cũng không muốn Hải Đại Thiếu đấu với người khác.

Hải Đại Thiếu vừa cười vừa nói:

- Thế là muốn mỗ tự đánh mỗ hay sao ?

Chợt thiếu nữ áo xanh nói:

- Người sắp đấu với Thiên Sát Tinh đã đến kia kìa !

Thấy xa xa có hai gã đại hán đang chạy tới. Cả hai người đều mặc áo chên, che mặt. Tuy không nhìn rõ mặt mũi nhưng trông họ đều dũng mãnh. Một trong hai người lấy chiếc khăn che mặt xuống lộ rõ mái tóc và hàm râu, một người tóc còn xanh, rõ ràng là một già, một trẻ. Cả hai người đều nắm cây thiết chùy tám cạnh. Gã trung niên đại hán lớn tiếng:

- Người nào lại dám đến đây gây sự ?

Hải Đại Thiếu bước tới cười ha hả:

- Quả là một tên hán tử, có chịu nổi vài quyền của mỗ ?

Trung niên đại hán cũng nhìn Hải Đại Thiếu nói:

- Đúng là một tên hán tử, hèn gì lại dám đến đây gây sự.

Hải Đại Thiếu xằng tay áo cười nhạt:

- Nhưng trước khi ra tay với Thiên Sát Tinh này, người đã chuẩn bị thuốc men chưa ?

Trung niên đại hán nghe xong cười như điên:

- Từng nghe Thiên Sát Tinh là một tên trộm gà, bắt chó nên không biết dưới trời này còn có mõ. Người chịu nổi ba chùy của ta không ?

Liền đó hắn nói với chàng thiếu niên:

- Bôn nhi hãy cho hắn một chùy !

Hải Đại Thiếu vẫn tự phụ:

- Ta tay không tiếp được rồi, hãy phóng chùy mau !

Thấy thế trung niên đại hán cười ha hả nói:

- Người với ta đều là những trang nam tử hán ngang tàng với mình cao bảy thước, nếu muốn đấu với ta, trước hết hãy chịu hắn mấy chùy.

- Đã từ lâu mõ cũng không gặp được địch thủ, hôm nay mõ đã toại nguyện. Hãy phóng chùy mau !

Chàng thiếu niên vừa bước tới vừa nạt:

- Đỡ chùy ...

Hắn vung tay một cái thì cây chùy trong tay hắn đã bay tới.

Hải Đại Thiếu chăm chú nhìn vào thế chùy đang bay tới, lão hét một tiếng đã thấy cây chùy nằm gọn trong tay lão.

Thấy vậy, trung niên đại hán nạt:

- Hãy lui ra !

Thế là tất cả đại hán áo chên đều tháo lui cả. Âu Dương huynh đệ cũng tháo lui.

Trung niên đại hán nạt:

- Đón lấy !

Hắn vừa nạt vừa vung tay phóng chùy theo thế thái sơn áp đỉnh.

Hải Đại Thiếu cũng múa chùy tiếp đòn. Hai cây chùy chạm vào nhau, khiến cả hai phải lùi lại mấy bước. Hải Đại Thiếu khua chùy xông tới. Lại một lần nữa hai cây chùy chạm vào nhau khiến mọi người đều giật mình.

Hải Đại Thiếu cười khoái chí:

- Hảo tiểu tử, chỉ có người mới chịu nổi chùy của ta.

Vừa nói lão múa cây chùy như gió táp mưa sa tấn công trung niên đại hán.

Hai chân của trung niên đại hán bị dồn vào vũng bùn vẫn ưỡn ngực đón đường chùy của Hải Đại Thiếu.

Năm tiếng chùy va chạm vào nhau nghe như mưa dồn sấm dội, huynh đệ Âu Dương đều run như cây sậy.

Thấy vậy Thiết Trung Đường cũng có phần lo lắng, tên đại hán này tuy thân pháp chưa cao lắm, nhưng sức mạnh của hai cánh tay thật đáng gờm.

Cả hai người trợn mắt nhìn nhau, còn tay của họ đều buông xuống. Rõ ràng là cả hai đang bị buốt tay nhưng người nào cũng không chịu lùi dù chỉ nửa bước.

Trung niên đại hán hít một hơi dài rồi cười lớn:

- Lão họ Hải kia, có cần thêm mấy chùy nữa không ?
- Đến.

Hải Đại Thiểu vừa hô thì trung niên đại hán phóng ra một chùy.

Thiếu nữ áo xanh thấy vậy bèn nạt lớn:

- Thôi đủ rồi !
- Thắng bại chưa phân, ai bảo đủ rồi ?

Hải Đại Thiểu chưa chịu dừng.

Thiếu nữ áo xanh bình tĩnh nói với Hải Đại Thiểu :

- Ta nghĩ đến tài năng của người đã chịu nổi tám chùy của đại thúc, báu vật đó người cứ lấy đi !

- Ta chỉ cần phân tài cao thấp với hấn, còn báu vật không cần thiết.

Trung niên đại hán ngửa mặt nhấp mấy hạt nước mưa rồi hô:

- Tới, tới đấu nữa.

Hải Đại Thiểu cũng hét lớn:

- Thêm mười chùy nữa !

Một tiếng chạm vào nhau, cả hai cây chùy đều rơi xuống đất.

Mọi người trông thấy đều giật mình kinh hãi. Hải Đại Thiểu ngỡ ngác một hồi rồi ngửa mặt cười khoái chí:

- Hay, hay, hay lắm, đấu với người mấy chùy. Mồ không cần trân bảo nữa.

Trung niên đại hán nạt:

- Ta cũng không cần !

Mấy huynh đệ Âu Dương thấy vậy họ chen lời:

- Cả hai vị đều không cần, thôi thì giao cho ...

Hấn vừa nói vừa bò tới nhưng liền bị Tích Lịch Hỏa đẩy lùi, lão nói với Hải Đại Thiểu :

- Hải lão đệ, đừng lạ gì lão phu. Lão phu trông hấn mà nổi giận.

Hải Đại Thiểu xoay mình nói với trung niên đại hán:

- Nếu người không cần, thì cho huynh đệ của mình uống rượu cũng được.

Trung niên đại hán trợn mắt nhìn Hải Đại Thiếu một hồi rồi cười ha hả:

- Tốt !

Tay hắn vừa duỗi ra vừa nói:

- Các huynh đệ, hãy cảm ơn Hải Đại Thiếu, chúng ta hãy lui.

Tích Lịch Hỏa liền nạt lớn:

- Hãy khoan.

Trung niên đại hán nghiêm giọng hỏi:

- Còn gì nữa ?

Tích Lịch Hỏa nói:

- Lão phu muốn so tài.

Nghe vậy, chàng thiếu niên vội bước tới nhặt cây chùy dưới đất rồi cũng cười như điên:

- Để thiếu gia này trị cho !

Tích Lịch Hỏa nhìn trung niên đại hán nói với hắn:

- Hắn có lẽ là đệ tử của người ? Hải lão đệ đã giao thủ với người, tại sao lại bảo học trò của người đấu với lão phu.

Nói đến đó, Tích Lịch Hỏa trợn mắt nhìn trung niên đại hán đầy vẻ kinh ngạc.

Thấy thế, Hải Đại Thiếu vội hỏi:

- Lão huynh sao vậy ?

Tích Lịch Hỏa chỉ trung niên đại hán rồi cười ha hả:

- Lão phu nhận ra người rồi, lão phu nhận ra người rồi.

Trung niên đại hán giật mình lấy chiếc mũ đen che kín.

- Đừng che nữa, đừng che nữa, dù có che cũng không còn kịp nữa rồi.

Trung niên đại hán nghiêm giọng:

- Chỉ sợ các hạ nhìn lầm.

Tích Lịch Hỏa khẳng quyết:

- Nếu lão phu nhìn lầm thì xin để cho người móc hai con mắt. Có phải người là người thợ rèn Vô lão đại ở gần Hàn Phong bảo ?

Lão cười ha hả rồi nói tiếp:

- Hèn gì hai tay của người mạnh kinh hồn. Bởi ngày nào cũng đập sắt chỉ có cái trang lão phu mới không nhận ra.

Trung niên đại hán bị Tích Lịch Hỏa phát hiện lai lịch nhất thời cũng tỏ ra hoảng hốt.

Thiếu nữ áo xanh xen lời:

- Thợ rèn cải trang thì đã sao, cũng vì mấy vị nên phải cải trang như thế này.

Nói chưa dứt, đã thấy hai đại hán áo đen đang bế một thiếu niên chạy tới trên mình người thiếu niên tuy không thấy máu nhưng lại mê man, sắc mặt trắng bệch rõ ràng là đang bị trọng thương.

Trung niên đại hán biến sắc:

- Vừa rồi còn địch nổi sao bây giờ lại thế ?

Thiếu nữ áo xanh và trung niên đại hán đến xem xét vết thương, tức giận quát:

- Thật là tội ác, hấn dùng thủ pháp quá nặng!

Thấy tình cảnh như vậy, Hải Đại Thiếu nói với Tích Lịch Hỏa :

- Chúng ta với họ không có oán cừu gì, trong lúc này người ta đang gặp khó khăn chúng ta không nên gây thêm khó khăn cho họ.

- Lão phu cũng không muốn tạo thêm khó khăn cho họ.

Hải Đại Thiếu nói với Âu Dương huynh đệ :

- Sao các người không đi cho rồi !

Thế là tất cả bọn họ đều rút lui, chỉ còn lại một cậu bé thiếu niên ốm yếu ở lại.

Hải Đại Thiếu nạt:

- Người còn đứng đó để làm gì ?

Cậu thiếu niên ấy cúi mình lễ phép:

- Tiểu điệt xin cảm tạ lão đại thúc.

Hải Đại Thiếu nhìn cậu thiếu niên một lúc rồi có ý trách:

- Khuê nhi, ta trông ngươi là một người đàn ông, tại sao lại kết bạn với bọn họ ?

Cậu thiếu niên lễ phép:

- Đã là huynh đệ thì không thể không chia sẻ ngọt bùi.

Hải Đại Thiếu khen:

- Được lắm, mau về đi, nhớ nói lại ta có lời hỏi thăm mẫu thân nghe.

Cậu thiếu niên ấy vừa cúi mình chào, Hải Đại Thiếu gọi giật lại:

- Còn nữa, ngươi nhớ bảo cho huynh đệ biết là chiếc thuyền của Nữ Vương Phong đã bị chìm rồi để bọn chúng đừng có nghĩ tới nữa.

Cậu thiếu niên vội cúi mình chào.

Hải Đại Thiếu khen:

- Trong số huynh đệ Âu Dương chỉ có được một mình Âu Dương Khuê. Sản nghiệp của Âu Dương Cát sau này sẽ có người bảo quản.

Hải Đại Thiếu hướng hướng về Tích Lịch Hỏa và Thiết Trung Đường :

- Thôi chúng ta đi !

Trung niên đại hán vội ôm quyền:

- Chúng tôi đang có việc cần đi hướng khác, có nhiều chuyện nhưng chưa nói được. Nhưng từ nay về sau Võ Chấn Hùng này chẳng bao giờ quên tình cảm của Hải Đại Thiếu.

Hải Đại Thiếu cũng tươi cười :

- Xin Võ huynh cứ tự liệu.

--- o0o ---

Hồi 13

Anh Hùng Rèn Kiếm

Thật nghe trong tiếng mưa gió xen lẫn tiếng binh đao va chạm vào nhau.
Nghe có tiếng của một nữ nhân:

- Hiếu nhi, trời hắt lại nhưng đừng hại tính mạng hắt, mà chỉ cần hắt cho biết do nguyên nhân gì hắt lại quen với Thiết Trung Đường. Và hiện giờ Thiết Trung Đường đang ở chỗ nào. Ngoài ra, người không được gây khó khăn cho hắt.

Nghe thế, Thiết Trung Đường giật mình vội vàng nép sau lưng Hải Đại Thiểu.

Dưới cơn mưa, có hai bóng người đang vội vã đi tới cùng với một người đang di động theo kiếm khí. Cho đến khi người này đến gần mới thấy rõ là một đại hán áo tím tay cầm trường kiếm cùng với một người tay trái cầm đao, tay phải vịn vào một đại hán mặc áo đen che kín mặt.

Đứng ngoài cuộc chiến của họ là một bà già tóc bạc tay chống gậy.

Đường kiếm của đại hán áo tím rất nhanh nhẹn, trầm ổn, không một chút sơ xuất. Chàng đang thi triển những đường kiếm quang minh chính đại, rõ ràng là kiếm thuật chánh tông. Đường kiếm của chàng múa tít che kín toàn thân, không một giọt mưa nào có thể lọt vào.

Đường đao của đại hán áo đen tuy cũng độc hại nhưng hai chân của anh ta hình như bị què mất một chân, đao pháp của tay trái cũng chưa tinh luyện. Hình như anh ta mới tập cầm đao tay trái chưa được bao lâu nên trong thời khắc này đã bị đường kiếm của đại hán áo tím vây hãm. Nếu đại hán áo tím không nới tay ắt là đại hán áo đen sẽ bị nguy khốn dưới đường kiếm.

Thấy thế nguy, trung niên đại hán và thiếu nữ áo xanh vừa muốn xông vào cứu viện thì đã nghe Tích Lịch Hỏa nạt:

- Thịnh đại nương hãy ra lệnh cho Tôn Hiếu dừng tay.

Mọi người đều ngơ ngác, trung niên đại hán cũng dừng bước.

Thì ra bà già tóc bạc và đại hán áo tím chính là mẫu tử Thịnh đại nương và Thịnh Tôn Hiếu.

Thịnh đại nương nhìn Tích Lịch Hỏa rồi nói:

- Tại sao lão cũng có mặt ở đây, hãy chờ ta bức tên này khai chỗ ở hiện giờ của tên họ Thiết rồi sẽ chuyện trò với lão đệ.

Tích Lịch Hỏa nói lớn:

- Bất tất phải hỏi, tiểu đệ biết chỗ ở của Thiết Trung Đường.

Nghe xong, đại hán áo đen giật mình nên chiêu thức bị sơ hở, nếu Thịnh Tôn Hiếu không nương tay thì đại hán áo đen ắt nguy mạng rồi. Nghe vậy, Thịnh Đại nương ngạc nhiên hỏi:

- Lão đệ biết hấn ở đâu ?

Tích Lịch Hỏa cho biết:

- Hấn đang bị con hồ ly Tư Đồ Tiểu tán tỉnh, bằng lòng phản bội Đại Kỳ môn. Hiện giờ hấn đang ở một nơi với Tư Đồ Tiểu, Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ.

Thịnh đại nương lấy làm lạ:

- Thực như thế không ?

- Có bao giờ tiểu đệ gạt Thịnh đại nương, chính mắt tiểu đệ nhìn thấy hấn với Tư Đồ Tiểu kề vai nhau nói nói cười cười, bây giờ bọn chúng có lẽ đang có mặt tại Lạc Nhựt mục trường.

Nghe xong, Thịnh đại nương ngơ ngác một hồi, bà lắc đầu nói:

- Già này mới ra ngoài một chuyến, không ngờ lại biết được một chuyện kỳ thú. Hiếu con, hãy dừng tay.

Nghe lời mẫu thân, Thịnh Tôn Hiếu vội vàng thu kiếm về đồng thời chàng nhảy lùi ba bước, hình như chàng đang tiếc rẻ, chàng cũng tiếc thay cho Thiết Trung Đường tại sao lại phản sư ?

Thiết Trung Đường đang nép sau lưng Hải Đại Thiểu, thấy thái độ của Thịnh Tôn Hiếu, chàng vô cùng cảm khái.

Mưa càng nặng, màn đêm cũng sắp buông phủ, tình hình tại đây đang hỗn loạn. Tuy mắt của mẫu tử Thịnh Tôn Hiếu rất sắc bén nhưng lại không phát hiện được Thiết Trung Đường.

Đại hán áo đen che mặt buông đao xuống, tuy không thấy rõ mặt nhưng với thái độ của chàng không thấy có vẻ thương tiếc một cái gì đó đang bị mất.

Thịnh đại nương hướng về đại hán áo đen khen:

- Xem ra sức lực của người cũng không phải vừa. Vì nể mặt lão đệ Tích Lịch Hỏa, ta cho người đi !

Cô gái áo xanh vội đến một bên đại hán áo đen cười nhạt:

- Được, ta cũng nể mặt lão hán nên bằng lòng để cho hai mẫu tử bà đi !

Thấy ngôn ngữ của thiếu nữ áo xanh có phần ngạo mạn, Thịnh đại nương mắng:

- Người nói gì ?

- Tuy ta không muốn đấu với nam nhân, nhưng bất hạnh cho bà là người cùng giới.

Đôi mắt nàng đã lạnh lùng mà ngôn ngữ cũng vô cùng sắc bén.

Bỗng nhiên Thịnh đại nương cười khanh khách:

- Thiếu nữ nhỏ kia ơi, nói như vậy có nghĩa là người muốn ra tay với Thịnh đại nương này phải không ?

Thiếu nữ áo xanh mĩa mai :

- Bà già quả là thông minh, hiểu được câu nói của ta.

- Đừng có miệng lưỡi, ắt là công phu của người cũng như miệng lưỡi của người mà thôi. Chỉ tiếc là ...

Rồi bà ta vừa tươi cười vừa bước tới gần thiếu nữ áo xanh.

Tích Lịch Hỏa cùng tất cả mọi người đều biết rõ dã tâm của Thịnh đại nương, lo lắng cho thiếu nữ áo xanh, nhưng không thể nào khuyên can gì được. Thì Thịnh đại nương đã nói tiếp:

- Chỉ tiếc rằng tay chân của người trắng trẻo như vậy làm sao mà đấu với người khác ?

Bà ta vừa nói vừa vung thủ chưởng bắt cổ tay thiếu nữ áo xanh. Thiếu nữ áo xanh không hề tránh né mà lại trở tay bắt cổ tay của Thịnh đại nương rồi cười nhạt:

- Tay của người thô cằn quá !

Thế là hai chưởng bắt vào nhau, Thịnh đại nương vừa cười vừa nói:

- Tay của người ...

Bà ta nói chưa dứt lời đã bị chấn động toàn thân, sắc mặt Thịnh đại nương nhợt nhạt.

Thiếu nữ áo xanh thấy thế tươi cười nói:

- Tay ta trắng quá ha ?

Rồi từ từ buông tay ra.

Thịnh đại nương chỉ nguyệt thiếu nữ áo xanh một cái nhưng chẳng nói gì cả, vội chuyển mình thối lui. Bà nghiêm giọng:

- Hiếu nhi, đi theo ta !

Vừa nói tiếng “đi” thân hình bà đã cách đó hơn ba trượng.

Mọi người trông thấy đều vô cùng ngạc nhiên, không biết vì duyên cớ gì mà thái độ bà ta như thế. Nếu bảo rằng võ công của thiếu nữ áo xanh lại đẩy lùi một Thịnh đại nương khét tiếng trong giang hồ, thì thật khó tin.

Thịnh Tôn Hiếu cũng ngạc nhiên hỏi:

- Mẫu thân không chờ Điền huynh sao ?

Thịnh đại nương vừa đi vội vã vừa nói:

- Hắn không thấy mẫu tử ta, tức nhiên là hắn cũng quay trở về.

Thịnh Tôn Hiếu vẫn còn nghi ngờ nhưng cũng đành ôm quyền chào Tích Lịch Hỏa cùng mọi người rồi vội vã chạy theo Thịnh đại nương. Khi quay mình đi, Thịnh Tôn Hiếu giả bộ vô ý đánh rơi một cái bao nhỏ bằng lụa. Tích Lịch Hỏa vội nhặt cái bao này lên thì Thịnh Tôn Hiếu đã đi rất xa. Tích Lịch Hỏa không khỏi tò mò mở cái bao ra xem thì ra bên trong có một viên thuốc. Tích Lịch Hỏa biết rằng đây là viên thuốc độc môn của Thịnh đại nương dùng điều trị ám khí “thiên nữ châm”.

Tích Lịch Hỏa vô cùng ngạc nhiên tự nhủ thầm:

“Lạ nhỉ, xưa nay mỗi khi hành động, Thịnh Tôn Hiếu rất cẩn thận, tại sao bây giờ hắn lại vô ý đánh rơi viên thuốc này ?”

Nên biết rằng, thuốc chữa trị độc châm ám khí xưa nay vẫn là thứ quý giá trong giang hồ, tất cả môn hạ đệ tử của các môn phái luôn luôn cẩn thận đâu dám để rơi rớt như vậy. Vừa liếc nhìn thiếu nữ áo xanh thì tay trái cô ta đang ôm vào lòng, sắc mặt hơi thay đổi, toàn thân nàng bắt đầu giật giật. Chắc chắn là bị trúng “thiên nữ châm”

Tích Lịch Hỏa liền hiểu ngay rằng Thịnh Tôn Hiếu biết rõ thiếu nữ áo xanh đã bị “thiên nữ châm” của mẫu thân. Khi hai chưởng chạm vào nhau, Thịnh đại nương cũng bị chấn động, trong lúc ấy thiếu nữ áo xanh đã bị độc thủ “thiên nữ châm”. Thịnh Tôn Hiếu không nỡ để thiếu nữ áo xanh bỏ mạng nên cố ý đánh rơi viên thuốc giải. Việc làm nhân từ của Thịnh Tôn Hiếu không những cứu mạng thiếu nữ áo xanh mà còn cứu cả Thịnh đại nương.

Đại hán què và Võ Chấn Hùng cũng vừa thấy dị trạng của thiếu nữ áo xanh vội vàng nhào tới quan sát.

Thiếu nữ áo xanh nhăn nhó:

- Quả là độc thủ, tiện nữ chỉ sợ ... chỉ sợ không còn cứu nổi.

Đại hán què chân và Võ Chấn Hùng đều hết hoảng. Chợt nghe Tích Lịch Hỏa hét to:

- Đừng có hết hoảng, thuốc giải đang có trong tay lão phu.

Đại hán áo đen vừa sợ vừa mừng, giọng nói run run hỏi:

- Thực ... thực không ? Thiên nữ châm là ám khí độc môn của Thịnh đại nương, tại sao lão bối lại có thuốc giải ?

- Sở dĩ lão phu có là nhờ Thịnh Tôn Hiếu để lại.

Đại hán què chân mừng rỡ, đưa tay nhận thuốc giải thì thiếu nữ áo xanh cũng mở mắt hỏi:

- Tại sao hấn lại cứu tiện nữ ?

Tích Lịch Hỏa khen:

- Thịnh đại nương thì lòng dạ rất độc ác thế mà có một đứa con rất nhân hậu hiếm gặp trong giang hồ.

Đại hán què chân cũng tấm tắc khen:

- Nếu gặp người khác thì tại hạ đã mất mạng rồi.

Hải Đại Thiểu đưa ngón tay cái lên nói:

- Không ngờ Tử Tâm Kiếm Khách cũng là một hán tử như vậy, bất luận như thế nào mỗi cũng kết giao với hấn.

Thiếu nữ áo xanh vừa đưa tay nhận viên thuốc, đồng thời cô ta cũng lấy trong người ra một vật trao cho Tích Lịch Hỏa:

- Đây cũng là viên thuốc trị thương của tiện nữ, xin lão tiền bối trao cho hấn ngay!

Tích Lịch Hỏa nhận chiếc hộp gỗ từ tay thiếu nữ áo xanh lão cũng ngơ ngác, rồi lão thở dài cảm kích:

- Người ta thường nói rằng “cứu người tức là cứu mình” thật chẳng sai một chút nào.

Thấy dáng ngơ ngác của Tích Lịch Hỏa, Hải Đại Thiểu vội giục:

- Tuy Thịnh đại nương gieogió thì gắt bão nhưng nể mặt Thịnh Tôn Hiếu, lão huynh nên đi ngay chứ đừng ngơ ngác như vậy để làm gì ?

- Đúng như vậy !

Tích Lịch Hỏa vừa nói xong, lão định bước đi nhưng lại dừng lại nhìn Hải Đại Thiểu nói:

- Thịnh đại nương đi đâu mỗi nào có biết ?

- Điều đó lão huynh muốn làm như thế nào thì tùy ý nhưng lão huynh để chậm chỉ sợ không còn kịp đâu.

Nói chưa dứt lời thì đã thấy có hai người đang vội vã đi tới. Người đi trước là một thiếu niên mặc áo chên đen, cái mũ che mặt bị lệch xuống đang thở hổn hển. Phía sau

là một chàng bạch diện thư sinh, người đi trước dừng lại, thiếu niên đi sau cũng dừng theo.

Khi đến gần, chàng thiếu niên nói:

- Thật là nguy hiểm, may mà tiểu diệt thoát được.

Nghe vậy, Võ Chấn Hùng biến sắc rồi trầm giọng hỏi:

- Một mình ngươi trở về hay sao ?

Thiếu niên áo đen cười đắc ý:

- Dĩ nhiên là một mình.

Mọi người đều thấy có hai người, tại sao chàng thiếu niên ấy chỉ nói có một mình, ai nấy đều lo lắng. Người giả trang là một thiếu niên cũng có tài khinh công rất cao.

Võ Chấn Hùng ngửa mặt cười rồi hét lớn:

- Thân pháp của công tử giỏi lắm.

Thiếu niên áo đen giật mình vội vàng di chuyển, bạch diện thiếu niên cũng như bóng theo hình bước tới sau lưng thiếu niên áo đen. Thân pháp thật nhanh nhẹn.

Võ Chấn Hùng hét:

- Nằm xuống !

Thiếu niên áo đen vội ngã xuống đất, vừa ngước mắt nhìn thì mới thấy chàng thiếu niên bạch diện thư sinh, hắn mới biết là người này đã đi theo hắn, hai bàn tay thiếu niên áo đen toát mồ hôi lạnh.

Tuy trên người bạch diện thư sinh bị ướt pha lẫn một ít bùn dơ nhưng áo quần của chàng vẫn nghiêm chỉnh. Hải Đại Thiếu nhìn thiếu niên bạch diện cũng là trang anh tuấn nhưng lại pha một chút tự mãn, tự kiêu. Tích Lịch Hỏa phụ họa:

- Đồ thối tha !

Mọi người chứng kiến võ công của thiếu niên bạch diện thư sinh đều tấm tắc khen. Nhưng lại thấy Hải Đại Thiếu đối đáp với Tích Lịch Hỏa, ai nấy đều không nhịn được cười.

Trong lúc đó, Thiết Trung Đường đang nép ở sau lưng đại hán mặc áo chên. Trong lúc này chỉ có chàng là người đang lo lắng. Thấy tài khinh công của thiếu niên bạch diện thư sinh như thế thì Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa chưa phải là địch thủ của hắn. Chàng thiếu niên bạch diện thư sinh nhìn hai người như muốn ra tay. Bỗng nhiên hắn cười :

- Điền mỗ luôn luôn nhớ lời sư phụ đã răn dạy là không bao giờ ra tay trước kẻ khác.

Hắn lại tươi cười nói tiếp:

- Chẳng biết hai vị có dám ra tay với Điền mỗ này không ?

Đột nhiên Hải Đại Thiểu giật chiếc hộp gỗ trong tay Tích Lịch Hỏa liệng xuống đất rồi bắt chước giọng nói của thiếu niên bạch diện:

- Cái hộp gỗ này cũng không bao giờ ra tay trước. Chẳng biết người dám động tới nó không ?

Giọng nói của Hải Đại Thiểu vốn lúc nào cũng oang oang rõ ràng nhưng bây giờ lão cố ý nói the thé. Mọi người đều cười rộ.

Thiếu niên bạch diện giả giọng như là một văn nhân thi sĩ nhưng rồi càng nổi giận:

- Ta sẽ đập nát nó, xem nó làm gì !

Hắn vừa hét vừa phóng chưởng nhắm tới chiếc hộp gỗ nhưng hắn lại sợ bên trong có chất độc nên không dám ra tay mạnh.

Thấy vậy Hải Đại Thiểu cười :

- Trong hộp gỗ chẳng có gì lạ, chỉ có viên thuốc giải dùng để cứu mạng của Thịnh đại nương. Nếu đập nát nó thì Thịnh đại nương cũng mất mạng.

Chưởng lực của thiếu niên bạch diện vừa chạm đến chiếc hộp gỗ. Nghe vậy chàng vội vàng thu hồi chưởng lực.

Chàng vừa thu hồi chưởng lực vừa dùng sức hút của chưởng lực kéo chiếc hộp gỗ vào lòng bàn tay.

Thiết Trung Đường nhận thấy chàng thiếu niên bạch diện thu phát chưởng rất tự nhiên, hình như hắn lấy tâm ý làm chủ nên rất lo lắng, chàng cố đoán lai lịch của thiếu niên bạch diện.

Hải Đại Thiểu cười hăng hắc:

- Ta tưởng hắn đang còn đủ hai tay thế mà chiếc hộp nhỏ này hắn cũng không dám đánh.

Tích Lịch Hỏa than:

- Dáng mạo của người con người như thế này trên cuộc đời không ít.

Thiếu niên bạch diện họ Điền giả vờ như không nghe, không thấy. Chàng mở nắp hộp ngửi mấy cái, mặt biến sắc:

- Thì ra đây là Chiêm hoa sương, như vậy có nghĩa là Thịnh đại nương đang bị thương ở nội phủ ngũ tạng rồi sao ?

Đôi mắt thiếu niên bạch diện quét một vòng rồi hỏi:

- Trong số các người, ai là kẻ đã gây chấn thương nội phủ của Thịnh đại nương, cho Điền mỗ được thấy. Chứ các vị đều không phải là người đã gây chấn thương.

Hải Đại Thiếu cười châm biếm.

Thiếu niên bạch diện từ tốn nói:

- Ta thấy hai vị như là hai con rù đen.

Hắn luôn luôn tỏ thái độ lịch thiệp, bỗng nhiên lại dùng hai chữ “rùa đen” khiến mọi người giật mình.

Tuy thế, Hải Đại Thiếu vẫn không tỏ vẻ giận dữ. Lão vừa muốn nói trêu nữa nhưng Tích Lịch Hỏa đã nóng nảy hét toáng:

- Đồ tiểu tử, ngươi không dám động thủ với lão phu ?

Thiếu niên bạch diện thản nhiên nói:

- Nếu lão mà ra tay thì đừng nghĩ đến chuyện sống sót.

Tích Lịch Hỏa giận quá, lão vận dụng tay chân nghe răng rắc bước tới. Chàng thiếu niên bạch diện cũng chăm chú nhìn Tích Lịch Hỏa với đôi mắt đầy sát khí.

Thấy tình hình khá trầm trọng, Thiết Trung Đường lo sợ rằng Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiếu đã nhiều năm nổi tiếng trong giới giang hồ. Bây giờ chỉ trong một lúc bị chôn vùi bởi thiếu niên bạch diện này thì không còn thể thống gì nữa.

Cùng trong lúc ấy, cô gái áo xanh vốn ngồi tĩnh tọa điều khí bỗng đứng phắt dậy, chẳng biết nàng sử dụng động tác gì mà đã thấy đứng ngang trước mặt Tích Lịch Hỏa.

Chàng thiếu niên bạch diện thấy thân pháp quá nhanh của cô gái áo xanh, chàng cũng kinh hoảng.

Tích Lịch Hỏa nghiêm giọng:

- Cô nương hãy tránh ra !

Cô gái áo xanh nói:

- Người này là kẻ thù của gia đình tiện nữ. Thịnh đại nương đã bị tiện nữ gây chấn thương, tại sao các hạ lại bảo tiện nữ tránh ra ?

Cô gái áo xanh không chú ý gì đến Tích Lịch Hỏa. Ngược lại, Tích Lịch Hỏa cũng ngơ ngác trước câu nói của nàng, chỉ còn dần cơn tức giận rút lui.

Chàng thiếu niên bạch diện chăm chú nhìn cô gái áo xanh từ trên xuống dưới, chàng không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Thì ra cô nương là người gây chấn thương cho Thịnh đại nương ?

Cô gái áo xanh nói thách thức:

- Người không tin thì cứ thử xem !

Thiếu niên bạch diện nhìn nàng một lát rồi phá lên cười :

- Vốn tại hạ cũng muốn thử chiêu nhưng nhìn đôi mắt cô nương chẳng khác gì mặt nước hồ thu nên không nỡ xuống tay đó thôi.

Nghe vậy, Hải Đại Thiếu mắng:

- Không ngờ hần có vẻ tao nhã như vậy mà lại nói giọng điệu như thế.

Tích Lịch Hỏa chen vào:

- Thì hần chỉ là một đứa mê gái chứ gì ?

Chàng thiếu niên bạch diện như không chú ý gì đến lời mắng nhiếc của hai người mà chỉ chăm chú nhìn cô gái áo xanh.

Cô gái áo xanh cũng cười nhạt:

- Đã như thế này, chi bằng người hãy mau mau mang thuốc giải về. Nếu để chậm ất “sinh đại nương” sẽ trở thành “tử đại nương” mất.

Thiếu niên bạch diện cũng cười :

- Chỉ vì tại hạ muốn lịch sự với người bè bạn của Đại Kỳ. Còn mọi việc khác, kể cả việc sống sót của bà ta nào có dính líu gì.

Thiệt Trung Đường vừa lo lắng vừa tự nghĩ:

“Nếu hần đối đầu với Đại Kỳ môn quả là kinh địch”.

Chàng nghĩ tới nghĩ lui trong Đại Kỳ môn dĩ nhiên cũng có người địch thủ của hần, nhưng cỡ như sư phụ hần thì ai là người đối địch ?

Chàng càng suy nghĩ càng lo. Chỉ không sao biết được Thịnh đại nương tìm hần ở nơi nào nên chàng không nghe rõ những điều khác.

Cô gái áo xanh nhìn thiếu niên rồi nói dịu dàng:

- Như vậy có nghĩa là người không muốn đi ?

- Đúng đấy, tạm thời tại hạ chưa muốn đi.

- Người muốn gì ?

Thiếu niên bạch diện cười như điên cuồng:

- Tại hạ chỉ muốn nhìn cô nương miệng thì độc, nhưng tay chân quả có thương người !

- Người muốn sao thì muốn có quan hệ gì đến ta ! Nhưng để xem người nhẫn nại cứ đứng đây đến bao giờ cho biết.

Thiếu niên bạch diện lại cười :

- Trước mặt cô nương thì tại hạ có thể nhường đôi câu. Nếu lấy võ công mà luận thì tại hạ không thua sút đâu.

Cô gái áo xanh nói:

- Như vậy có nghĩa là người rất tự thị vào võ công ?
- Cũng có thể nói như vậy
- Thế thì ta sẽ biểu diễn võ công để người xem, nếu người cũng làm giống như ta thì mọi chuyện đều do người định đoạt.

Thiếu niên bạch diện vừa cười vừa nhắc lại:

- Mọi chuyện đều do ta định đoạt ?

- Đúng vậy !

Lập tức nàng rút một dải lụa vung tay một cái đã thấy dải lụa tung ra.

Thấy vậy, thiếu niên bạch diện cười :

- Như vậy nào có khó khăn gì, để xem cô nương có chịu mọi việc do tại hạ định đoạt không ?

Bỗng nhiên chàng thiếu niên bạch diện ngưng hẳn tiếng cười. Thật ra bây giờ dù muốn cười chàng cũng không cười được. Nguyên do là trong giây phút này Cô gái áo xanh vừa đẩy dải lụa một cái, dải lụa rời khỏi tay bung ra, còn thân hình cô ta thì bay lên như một làn khói theo dải lụa đang lơ lửng trên không. Khi dải lụa sắp từ từ rơi xuống, nàng đã trở tay bắt nó cùng rơi xuống rồi tự hào :

- Dễ há ! Người thử làm xem.

Cô gái áo xanh trao dải lụa cho thiếu niên bạch diện. Chàng thiếu niên họ Điền sững sốt không dám đưa tay tiếp nhận.

Cả Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa đều vừa kinh ngạc vừa tấm tắc khen. Họ đều là những lão hán chưa hề biết phục ai, nhưng chứng kiến thân pháp khinh công của Cô gái áo xanh chẳng những miệng phục mà tâm của họ cũng phục. Chàng thiếu niên họ Điền nhìn dải lụa trước mắt Thiết Trung Đường mà toát mồ hôi lạnh.

Cô gái áo xanh như cố ý thách:

- Một việc dễ dàng như thế, người không dám thử xem ?

Chàng thiếu niên họ Điền lau mấy giọt mồ hôi trên trán rồi cười gượng:

- Thân pháp khinh công của cô nương đã luyện đến mức thượng thừa, thân hình biến thành mây khói. Tại cánh đầm trong rừng sâu ở Trung Nguyên, tại hạ được biết có một cô gái cũng thân pháp như cô nương, khiến cho Điền mỡ không thể lường được.

Cô gái áo xanh cười nhạt:

- Nói cho người rõ trong cánh đầm ấy vốn là nơi rồng cạp, chẳng có kẻ nào dám lộn xộn, nếu người không dám thử thì hãy đi đi.

Thiếu niên họ Điền trù trừ:

- Nhưng tại hạ mong được biết lai lịch của cô nương !
- Người biết lai lịch của ta để làm gì ?
- Trong thiên hạ hiện nay, người đạt được võ công như cô nương cũng chỉ vài người mà thôi.

Thiếu niên áo đen nghe hắn nói như vậy vội vung quyền xông tới hét to:

- Người còn muốn nói dốt gì nữa, hãy ngưng mau !

Vừa hét, tay hắn đã vung quyền như gió táp. Chỉ nháy mắt hắn đã phóng ra năm quyền, tuy quyền thế chưa được tinh diệu nhưng lại hùng hùng hổ hổ, sức mạnh đến cả ngàn cân. Thiếu niên họ Điền lẹ làng tránh được năm đường quyền rồi nói tiếp:

- Tại hạ có biết chút đỉnh về hai nhân vật tiêu biểu cho Nam Bắc ấy.

Hình như thiếu niên áo đen đang nôn nóng, thế quyền vô cùng mãnh liệt, miệng thì không ngớt la hét làm ác mất tiếng nói của chàng thiếu niên họ Điền.

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Đại ca, để cho hắn nói.

Tiếng nói của Thiếu nữ áo xanh tuy nhẹ nhàng nhưng lại có sức mạnh. Thiếu niên áo đen lập tức rút lui nhưng trên gương mặt chàng thoáng nét bi phẫn.

Bọn Hải Đại Thiếu chứng kiến đều rất lấy làm lạ, chẳng biết bên trong còn có điều gì bí ẩn ? Liếc mắt nhìn Võ Chấn Hùng và đại hán què chân cũng không kém phần khấn trương, còn đôi mắt Thiếu nữ áo xanh cũng rất dị dạng, cô nàng nghiêm giọng hỏi:

- Hai người đó là ai ?

Chàng thiếu niên họ Điền đáp:

- Tiếng tăm của hai vị ấy người đời làm sao biết được, nhưng với võ công của cô nương thì tại sao cô nương cũng không biết hai vị ấy ?

Thiếu nữ áo xanh nhíu mày suy nghĩ.

Chàng thiếu niên họ Điền nói tiếp:

- Bất luận cô nương là môn đồ của một trong hai vị kỳ nhân ấy đều rất gần gũi với tại hạ. Cô nương còn ngại gì mà không chịu nói lai lịch cho tại hạ biết.

Thiếu nữ áo xanh vẫn suy nghĩ nhưng đôi mắt của cô ta như đang mơ màng.

Bỗng nhiên chàng thiếu niên họ Điền như thoáng nét vui mừng, hấn nhìn trừng trừng vào Thiếu nữ áo xanh miệng hấn nói thì thầm:

- Lôi Thần Lạc Tinh Vũ, Phong Lăng Đoạn Nguyệt Hồn ...

Thiếu nữ áo xanh cũng thì thầm:

- Lôi Thần ... Phong Lăng ...

Chàng thiếu niên họ Điền nói lớn:

- Hai vị ấy, cô nương cũng không biết à ?

Thiếu nữ áo xanh không nói mà chỉ lắc đầu. Lắng tai nghe thì rõ ràng mọi người đều đang nhắc lại hai cái tên ấy nhưng chẳng ai hiểu gì cả.

Chàng thiếu niên họ Điền cũng ngờ ngác một hồi rồi lắc đầu thở dài:

- Nếu bảo rằng cô nương không phải là môn hạ của một trong hai vị ấy quả là tại hạ không thể tin.

Bỗng nhiên nghe Thiếu nữ áo xanh nói lớn:

- Phong Lăng, Lôi Thần nào, xưa nay ta chưa hề nghe tới, người hãy đi mau.

- Nhưng võ công của cô nương ...

Chàng thiếu niên họ Điền chưa nói hết thì thiếu nữ đã vội xua tay :

- Hãy đi mau, đi mau, ta không muốn nghe những gì người nói.

Chàng thiếu niên họ Điền ngờ ngác một hồi. Cuối cùng thở dài một tiếng rồi nói lớn:

- Đã như vậy thì nội trong một năm nữa tại hạ sẽ xin lãnh giáo !

Vừa nói chàng vừa phất tay áo dùng thế lăng không, chỉ trong chớp mắt chàng thiếu niên họ Điền đã xuyên màn mưa mất hút.

Trong đôi mắt Thiếu nữ áo xanh long lanh nước mắt, nàng quay mình vừa khóc vừa nhìn mọi người như đang u ẩn một tâm sự đau thương nào đó trong quá khứ.

Võ Chấn Hùng nói với thiếu niên áo đen:

- Ma nhi, sao con lại không đến an ủi Hà thư ...

Thiếu niên áo đen cúi đầu lễ phép:

- Hà Thư cứ tưởng rằng sẽ biết được lai lịch của mình nên muốn rời khỏi chúng ta, dù hài nhi có khuyên lơn cũng không có tác dụng gì.

Võ Chấn Hùng nạt:

- Đừng nói hồ đồ !

Thoạt thấy Thiếu nữ áo xanh chuyển mình nói thật lớn:

- Hải nhi đã chịu ơn cứu mạng của nghĩa phụ và đại thúc, tự biết thân phận của hải nhi nên không hề nghĩ đến chuyện rời khỏi nghĩa phụ và đại thúc.

Thấy vậy, đại hán tàn phế nói:

- Con đừng nghe hán nói hồ đồ, hán ... hán.

Thiếu nữ áo xanh tiếp:

- Hà hướng ... hải nhi chỉ sợ mãi mãi cũng không nhớ nổi việc đã xảy trong quá khứ ...

Nàng vội ôm mặt khóc.

Thiếu niên áo đen nhìn thiếu nữ Hà Thư rồi cũng rơm rớm nước mắt.

Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa cũng rất ngạc nhiên. Một thiếu nữ có võ công như vậy mà cũng không hay biết lai lịch của chính bản thân.

Võ Chấn Hùng tăng hắng một tiếng rồi ôm quyền nói:

- Hai vị đã vì việc nghĩa mà giúp đỡ chẳng biết hai vị có bằng lòng đến tệt xá để tại hạ mời vài ba ly rượu gọi là chút lễ.

Tích Lịch Hỏa nhìn Hải Đại Thiếu như dò ý, Hải Đại Thiếu nói ngay:

- Huynh đệ chúng ta từ kẻ thù trở thành bằng hữu đúng là nên uống cạn mấy chén chúc mừng.

Võ Chấn Hùng hết sức vui mừng:

- Từng nghe đến đại danh Thiên Sát Tinh quả là một hán tử hào sảng.

Tích Lịch Hỏa xốn xang hỏi:

- Còn lão phu không phải hào sảng hay sao ? Thôi ta đi mau. Hôm nay lão phu quyết nhìn cho biết ai là kẻ say trước.

Thế là lão hô toáng lên:

- Huynh đệ ơi ... huynh đệ ơi ...

Bỗng lão giật mình hỏi Hải Đại Thiếu :

- Hải lão đệ, người bạn trẻ của chúng ta đâu rồi ? Tại sao lại không thấy ?

Quả đúng như vậy, Thiết Trung Đường đã mất hút dưới trời mưa gió, chẳng ai biết chàng đi tự lúc nào và sẽ đến nơi nào, vừa rồi ai nấy đều chăm chú theo dõi võ công của thiếu nữ nên chẳng ai chú ý đến Thiết Trung Đường.

Tích Lịch Hỏa dậm chân mắng:

- Cái thằng tiểu tử vong ân bội nghĩa, lão phu đã cứu mạng cho hán thế mà hán không nói một tiếng trước khi đi.

Thấy vậy Hải Đại Thiếu cười :

- Lão huynh chỉ nóng nảy đó thôi, mỗ xem ra con người đó không phải là hạng người vong ân phụ nghĩa, ắt có việc gì cần thiết nên đi trước mà thôi.

Hải Đại Thiểu nắm vai Tích Lịch Hỏa :

- Thôi chúng ta trước hết là nhậu mấy chén cho đã đời ông địa, nếu hấn quên ơn không tìm đến lão huynh thì mỗ sẽ thay lão huynh tìm hấn.

Miệng Tích Lịch Hỏa thì cứ mắng Thiết Trung Đường nhưng hai chân của lão thì cứ bước theo Hải Đại Thiểu.

Võ Chấn Hùng cùng với người tàn phế trở về trước chuẩn bị.

Chàng thiếu niên áo đen bước tới một bên Thiểu nữ áo xanh cúi đầu nói:

- Hà Thư vừa rồi đệ nói không phải, xin đừng giận đệ nghe!

Thiểu nữ áo xanh liền gật gật đầu, bỗng nhiên nàng nắm tay của thiếu niên nói dịu dàng:

- Đệ là đệ của ta, sao ta lại giận đệ ?

Nghe vậy, chàng thiếu niên áo đen vui mừng rõ nét. Hải Đại Thiểu nhìn hai chị em rồi cười nói:

- Lão ca, lão ca có nhìn thấy hai đứa ấy không, xem ra cậu thiếu niên này đã yêu thiếu nữ nên hấn sợ cô ta bỏ đi.

Tích Lịch Hỏa cũng cười :

- Chú ý gì đến việc của thiên hạ, thôi ta hãy đi nhậu.

oOo

Trong đêm mưa gió, đường sá thật khó di chuyển.

Mọi người đi được nửa giờ. Xa xa phía trước mặt đã thấp thoáng ánh đèn. Nơi đây chỉ là một thôn nhỏ, ở đầu thôn có treo một tấm gỗ có đề ba chữ “THÔN THỢ RÈN”

Võ Chấn Hùng vừa cười vừa nói:

- Đây là tệt xá của tại hạ. Xin hai vị chớ hiềm giận lậu, nghèo khổ.

Hai mắt Tích Lịch Hỏa mở tròn hình như lão định nói gì nhưng lại thôi.

Nhà cửa trong thôn này khá chỉnh tề, hình như cái gì ở đây cũng vừa xây dựng. Trước cửa nhà nào cũng có đàn bà con nít xúm xít như đang chờ chồng và người cha trở về. Chàng thiếu niên áo đen vừa đến đó thì hướng về Võ Chấn Hùng và hấn tử tàn phế cáo biệt, hấn bước đến người đàn bà và mấy đứa trẻ đang tựa cửa cười cười nói nói. Người đàn bà phủi những hạt mưa trên mình hấn.

Tích Lịch Hỏa càng nhìn càng thấy lạ, lão buộc miệng:

- Lạ quá, lạ quá !

Võ Chấn Hùng nói:

- Hai vị thấy chỗ này như chỗ ở của một cường đạo ?

Tích Lịch Hỏa nói:

- Chưa hẳn là giống hệt nhưng lão phu thấy rất lạ.

Võ Chấn Hùng gật đầu:

- Tuy huynh đệ tại hạ sống bằng nghề lục lâm nhưng tiền bạc cướp được đều làm tế bần cả chứ không đựng đến một tơ hào.

Tích Lịch Hỏa hỏi:

- Bình thường các hạ sinh sống bằng nghề gì ?

- Sống bằng nghề thợ rèn. Huynh đệ tại hạ đều là những tay thợ rèn nổi tiếng, tuy ở đây hẻo lánh nhưng sống cũng qua ngày. Lúc nào biết được mấy con dê mập đi qua, hẳn mang theo tiền bạc phi nghĩa, thế là huynh đệ tại hạ mặc áo đen, lấy mũ trùm đầu từ những người thợ rèn biến thành những tên hảo hán lục lâm.

Tích Lịch Hỏa nghe kể đến đây, lão sung sướng:

- Hay quá, hay quá, cường đạo như thế thì trên giang hồ cũng hiếm thấy, cướp được càng nhiều càng tốt !

Hải Đại Thiếu cũng cười :

- Thế thì cái danh cường đạo của lão từ đây xin tặng lại cho các hạ.

Đang cười cười nói nói thì đã đến một căn nhà gạch. Căn nhà gạch này chỉ xây dựng rất đơn giản, trước cửa cũng treo một tấm bảng đề mấy chữ “Thần thủ đả thiết” chuyên chế tạo các loại binh khí.

Gần cửa đi vào là một căn phòng rộng chừng mấy trượng, chứa đầy các thứ sắt thép và sản phẩm đã chế tạo, từ dao kiếm cho đến các loại binh khí khác, loại nào cũng có trong mười tám thứ binh khí. Qua khỏi căn phòng này là phòng khác, phòng ốc rất đơn giản, nhưng bốn phía đều có đủ thứ rượu.

Hải Đại Thiếu tươi cười :

- Úi chà, chỗ này hợp với tì vị của mỗ.

Tích Lịch Hỏa cũng chen lời:

- Đã đặt chân tới đây rồi, lão phu không còn nghĩ đến chuyện đi nơi khác.

Võ Chấn Hùng mang một bình trà nóng và dẫn cậu thiếu niên áo đen đến mời khách:

- Đây là khuyến tử Võ Bằng vừa ngu vừa dốt xin hai vị chỉ giáo.

Tích Lịch Hỏa thấy cậu thiếu niên mắt lớn mày rậm trong sáng rất anh tuấn, thân hình trông cứng như sắt, lắc đầu nói:

- Nếu lão phu có được một đứa con như thế này thì vui biết mấy. Lão đã già nhưng chẳng con cái gì, mỗi khi thấy con người ta lòng lão rất cảm khái.

Hải Đại Thiếu hỏi:

- Vừa rồi còn có một huynh đài, tại sao bây giờ không thấy ?

Tích Lịch Hỏa chen lời:

- Còn có Thiếu nữ áo xanh nữa, lão phu hết sức khâm phục cô nàng.

Võ Chấn Hùng cười khổ:

- Lai lịch của Liễu cô nương rất đặc biệt, tính tình cũng khác người. Nhưng cô ta

...

Bỗng nhiên Võ Chấn Hùng thở dài không nói nữa.

Khi ấy hán tử tàn phế cũng có mặt, thân hình hắn có rất nhiều vết thương khiến người khác không dám nhìn.

Võ Chấn Hùng dẫn ra chào Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa. Chẳng biết vô tình hay cố ý. Chấn Hùng chỉ vào người tàn phế gọi là Triệu đại ca chứ không nói rõ tên họ.

Họ đã uống với nhau ba tuần rượu, ngoài song mưa gió càng mạnh.

Bỗng nhiên Triệu đại ca hỏi:

- Vừa rồi có nghe hai vị nói có một người tên Thiết Trung Đường đã gia nhập vào Lạc Nhựt mục trường có đúng không ?

Tích Lịch Hỏa gật đầu:

- Lão phu thấy tận mắt, hiển nhiên là đúng như vậy.

Triệu đại ca ngơ ngác một hơi rồi hỏi:

- Thực không ? Vì sao lại đúng ?

Tích Lịch Hỏa vội vã hỏi:

- Phải chăng huynh đài quen biết với Thiết Trung Đường ?

Triệu đại ca vừa cười vừa nói lảng:

- Tại hạ chỉ nghe tên chứ không quen biết.

Tích Lịch Hỏa chăm chú nhìn Triệu đại ca một hồi. Lão vỗ bàn nói:

- Lão phu nhìn huynh đài quen quen, không biết đã gặp đâu một lần.

Thấy Triệu đại ca giật mình. Võ Chấn Hùng liền nâng ly mời.

Trong lúc ấy bỗng nghe có tiếng ngựa hí, hình như đã dừng trước cửa. Nghe có tiếng đàn ông hỏi:

- Bên trong có chủ nhà không ? Có Ân phu nhân và công tử đến muốn đặt một ít mặt hàng đây.

Võ Chấn Hùng vội vàng xin lỗi khách:

- Tại hạ xin phép.

Hải Đại Thiếu ngạc nhiên:

- Đêm mưa gió như thế này mà cũng có người đến đặt hàng. Võ huynh làm ăn cũng khấm khá đấy chứ.

Võ Chấn Hùng vừa vén tấm màn lên, quả nhiên có một cỗ xe ngựa đang dừng trước cửa. Trông hai con ngựa đều thuộc loại tuần mã, chỉ có những người giàu có mới mua nổi.

Người đánh xe đứng gần cửa ra vào hỏi:

- Đại ca là chủ tiệm ?

Võ Chấn Hùng tươi cười hỏi:

- Quý khách muốn đặt hàng gì ?

- Đại ca chờ cho một lát. Người đánh xe vội vàng bước ra mở cửa xe. Thấy trên xe bước xuống một đôi nam nữ ăn mặc rất sang trọng.

Trong khi ấy, ở trong phòng khách, Võ Bằng đang bồi tiếp Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa.

Chợt nghe có tiếng nữ nhân nói:

- Ở đây có sản xuất loại kiếm quý không ? Chúng tôi nghe tiếng nên tìm đến, ông đừng pha vật liệu xấu vào.

Tích Lịch Hỏa nói thầm thì:

- Đàn bà cũng muốn chơi kiếm, hết trò chơi rồi sao ?

Nghe tiếng của Võ Chấn Hùng :

- Phu nhân muốn chế tạo như thế nào, chỉ cần nói thước tấc và hình dạng là đủ rồi. Còn sắt thép, xin phu nhân chớ quan tâm.

Người đàn bà lại hỏi:

- Cũng chẳng có gì, chỉ một đôi thứ đơn giản. Trước hết ông lấy giấy bút để ghi thước tấc hầu khỏi quên.

Người đàn bà nói kích thước:

- Trước hết, chết tạo cho tiện thiếp một cặp Thư Hùng kiếm. Chiều dài ba thước ba tấc. Rộng một tấc bảy phân. Một cây nặng chín cân rưỡi, một cây nặng tám cân. Ngoài ra đều giống nhau. Riêng hai cán kiếm đều có hình dạng như “Hộ thủ câu” và có thể dùng đựng máu. Cán kiếm bông bên trong có thể chứa hai cái Hoa châm ... Ông ghi thật rõ ràng nhé.

Tích Lịch Hỏa nhận xét:

- Nghe giọng nói của bà ta như là một thương nhân.

Khi ấy lại nghe tiếng của Chấn Hùng:

- Tại hạ đã ghi kỹ, phu nhân còn cần gì nữa không ?

- Còn muốn đặt một số Mai Hoa châm. Kiểu mẫu theo bản vẽ đây, cũng cần nói để các hạ rõ. Tuy loại này không phải là loại ám khí của riêng ai, nhưng các hạ không được dựa vào bản vẽ này để chết tạo cho người khác.

Võ Chấn Hùng nói:

- Tại hạ không khi nào bỏ phế qui củ.

Nghe người đàn bà khen:

- Tốt, Đại đệ, người cần gì thì tự nói với chủ tiệm.

Kế đó là tiếng nói của người đàn ông:

- Kiếm, một cây kiếm chỉ cần nặng ba mươi bảy cân, dài ba thước chín tấc, ngoài ra không cần thiết.

Tiếng nói của người đàn bà ngọt ngào chừng nào thì tiếng nói của người đàn ông lại nặng nề chừng đó.

Bên trong, Hải Đại Thiểu hứ lên một tiếng:

- Kiếm quá nặng, xem ra người đàn ông này cũng là một tay hảo hán, để mỗ nhìn hình dáng của hắn như thế nào.

Võ Bằng nói:

- Phía sau túi rượu có chỗ nhìn.

Võ Bằng vừa nói vừa lấy cái túi đựng rượu, quả nhiên bày ra song cửa sổ, phía ngoài có trên một số đồ sắt. Từ bên ngoài nhìn vào thì chẳng thấy rõ bên trong, nhưng từ bên trong nhìn ra thì lại thấy rõ mồn một.

Cả Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa đều ghé mắt để nhìn. Thấy Võ Chấn Hùng đang ghi chép, Chấn Hùng buộc miệng nói:

- Loại kiếm nặng hơn ba mươi bảy cân, tại hạ chưa từng chế tạo, không sợ quá nặng sao ?

Thấy một thiếu niên ăn mặc sang trọng đang đứng một bên Võ Chấn Hùng nghiêm giọng:

- Rất cần nặng!

Hình như hấn nói thì thầm:

- Nếu không sử dụng loại kiếm nặng thì làm sao thắng nổi một bọn mà tay của chúng nhanh như cắt.

Hải Đại Thiếu thầm nghĩ:

- Lấy nặng để thắng nhanh, lấy mạnh để thắng xảo, không ngờ hấn lại cao mưu đến thế, nhưng chẳng biết hấn là ai ?

Trong khi ấy người đàn bà từ từ quay mặt qua. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, rõ ràng nụ cười của cô ta tươi như hoa, đôi mắt như mặt nước hồ thu, tất cả đều như có ma lực không thể so sánh.

Khi Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa trông thấy người đàn bà tuyệt mỹ ấy. Cả hai đều thất kinh muốn hét to. Người đàn bà ấy chính là Ôn Đại Đại.

Ôn Đại Đại tươi cười nói:

- Thiếp nghĩ rằng ở đây có chế tạo binh khí, bây giờ quả đúng như vậy. Đại đệ, đệ cần gì nữa thì nói.

Chàng thiếu niên vẫn không quay mặt lại mà chỉ nghiêm giọng:

- Còn mấy cái còng nữa, càng nặng càng tốt. Chế tạo bằng thép tốt để không bị gãy.

Võ Chấn Hùng giật mình ngược mặt hỏi:

- Còng tay ? Còng chân ?

- Đúng để mà còng.

Trong tiếng cười của hấn hàm chứa oán độc. Hấn quay lưng đi ra với những bước đi nhẹ nhàng đến nỗi không nghe tiếng động.

Võ Chấn Hùng chợt hỏi:

- Xin cho biết quý tính đại danh của khách nhân ? Lúc nào thì lấy hàng ?

Chàng thiếu niên ấy đột nhiên quay mặt lại nhìn Võ Chấn Hùng chằm chập, rồi hấn dần từng tiếng một :

- Người bất tất phải hỏi tên ta, xong càng nhanh càng tốt.

Dưới ánh đèn thấy đôi mắt của hấn như hai vì sao, nhưng đôi mày như hai lưỡi kiếm, đáng khiếp anh tuấn. Vả lại, trong đôi mắt ấy hình như đang mang một nỗi u uất, bi phần bên cạnh sức hấp dẫn của một chàng thanh niên.

Võ Chấn Hùng thầm nghĩ:

“Đúng là một thanh niên đẹp trai ?”

Riêng Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa vừa trông thấy mặt chàng thanh niên đều buộc miệng:

- Thì ra là hấn !

Chàng thanh niên này không ai khác hơn là Vân Tranh.

Cả hai người không nhìn rõ Triệu đại ca lại càng kinh hoảng hơn.

Vì Triệu đại ca cũng là Triệu Kỳ Cương, một hán tử đầy nghĩa khí. Khi ấy Triệu Kỳ Cương mới nhìn rõ chàng thanh niên này do chính Kỳ Cương liều mạng sống để cứu hấn thoát khỏi rừng.

Sau khi Triệu Kỳ Cương cứu Vân Tranh, chàng mang Vân Tranh đến người huynh đệ chí thiết. Ai ngờ Vân Tranh cho rằng mình thông minh nên đã lờ mọi việc, rồi Vân Tranh thoát mất. Lúc đó, Triệu Kỳ Cương đứng bên miệng hố khóc thương cho Thiết Trung Đường đang gặp hoạn nạn chín phần chết, một phần sống. Cũng nghe được tiếng khóc của chàng.

Cũng lúc ấy, Triệu Kỳ Cương lại gặp bọn tay chân của Hàn Phong bảo buộc phải chiến đấu với bọn chúng và đã bị trọng thương.

Đến lúc Triệu Kỳ Cương cố phấn đấu trở lại nhà Võ Chấn Hùng thì Vân Tranh đã tự ý bỏ đi. Triệu Kỳ Cương biết rằng không thể tiếp tục ở đây rồi cùng với Võ Chấn Hùng di chuyển đến ngôi làng này.

Họ chiêu tập đệ tử, xây dựng nhà cửa cùng sinh sống ở cái chốn hoang sơ này. Với một Triệu Kỳ Cương đầy hùng tâm, cố tập luyện chiêu thức “Đao Trung giáp quả” để bổ sung với thực tiễn tàn phế của mình.

Rồi một thời gian, vết thương của Triệu Kỳ Cương cũng bình phục. Muốn dùng thời gian còn lại cướp kẻ giàu giúp cho kẻ nghèo khổ. Từ đó, Kỳ Cương và Võ Chấn Hùng lập nên sự nghiệp ngày hôm nay.

Khi ấy, Triệu Kỳ Cương vừa thấy Vân Tranh, ước chừng như muốn xông ra ngay để giải thích mọi việc cho người thanh niên xung động Vân Tranh biết rõ Thiết Trung Đường đã liều mạng cứu chàng. Triệu Kỳ Cương những muốn kể mọi chuyện, nhất là những nỗi oan khúc của Thiết Trung Đường. Nhưng Triệu Kỳ Cương thấy hai mắt như nổi lửa của Tích Lịch Hỏa, sợ lão sẽ hại Vân Tranh nên Triệu Kỳ Cương đành bấm bụng. Vả lại Triệu Kỳ Cương biết rõ thân phận của mình, nên thầm nghĩ:

“Chỉ cần Vân Tranh rời khỏi, mình sẽ chạy theo sau.”

Khi ấy, Ôn Đại Đại cười duyên dáng đến một bên Võ Chấn Hùng nói:

- Đệ đệ ta nóng nảy, các hạ đừng chấp. Chỉ cần các hạ chế tạo thật tốt, thiết không để lỗ lã cho các hạ đâu.

Ôn Đại Đại vừa cười duyên dáng vừa vỗ nhẹ vào vai Võ Chấn Hùng nói tiếp:

- Các hạ chất phát quá, chắc là vợ các hạ rất hạnh phúc.

Nghe thế, Võ Chấn Hùng cũng thẹn đỏ mặt.

Gương mặt của Vân Tranh thì quá nặng nề, hấn cố ý không nhìn Ôn Đại Đại nhưng hấn đưa tay đẩy nàng ra một bên.

Ôn Đại Đại nguýt dài hỏi:

- Người làm gì thế ?

Vân Tranh cũng không thềm nhìn nàng chỉ nghiêm giọng:

- Nè lão thợ rèn, ghi rõ ràng chưa, trên mỗi chiếc còng đều có khắc tên họ.

Võ Chấn Hùng hỏi:

- Tên họ gì ?

Vân Tranh nói lớn:

- Cái thứ nhất khắc ba chữ “Thiết Trung Đường”, cái còng này làm thật nặng và thật chắc chắn để hấn không trốn nổi.

Võ Chấn Hùng lấy bút ghi nhưng run tay không ghi được. Vân Tranh không chú ý, hấn dặn tiếp:

- Sáu cái còng còn lại khắc sáu tên: Linh Nhứt Phong, Bạch Tinh Võ, Hắc Tinh Thiên, Tư Đồ Tiếu, Thịnh Tôn Hiếu và ... Tích Lịch Hỏa.

Anh hùng hảo hán trên giang hồ đều chỉ biết đến ba chữ Tích Lịch Hỏa chứ không ai biết rõ tên thật là gì. Nên khi sắp nói đến tên Tích Lịch Hỏa, Vân Tranh hơi do dự.

Những người ở trong phòng đều giật mình kinh sợ. Tích Lịch Hỏa càng nổi giận. Lão định vung quyền đánh ra nhưng Hải Đại Thiểu đã nắm được tay lão.

Tích Lịch Hỏa giận dữ:

- Lão đệ đừng ...

Tích Lịch Hỏa mới nói được từng ấy. Hải Đại Thiểu liền bịt miệng lão:

- Không phải mỗ nhiều chuyện, mỗ thấy oan cừ của lão đệ với Đại Kỳ môn nên giải khai là tốt hơn cả.

Tích Lịch Hỏa vẫn chưa nguôi cơn thịnh nộ:

- Nhưng cái thằng tiểu tử ấy lại chuẩn bị cho lão phu một chiếc còng, hấn khinh người quá lắm !

Bỗng nhiên Hải Đại Thiểu chuyển sang việc khác:

- Lão huynh thấy người nào đang tới kìa, chuyện của lão huynh thôi để khi khác hãy nói.

Tích Lịch Hỏa cũng khen:

- Được, được ... Lão đệ đúng là ma tinh của lão phu. Cứ buông tay ra, lão phu không làm gì đâu !

Lúc ấy lão nhìn ra bên ngoài mọi chuyện đã thay đổi.

Vân Tranh vừa muốn nói ra tên của sáu người thì Ôn Đại Đại đã nở nụ cười hấp dẫn nhìn Võ Chấn Hùng đang di động ngòi bút.

Phía ngoài cửa chợt nghe một tiếng hét, một bóng người đang sử dụng thế lăng không cân đầu bay tới, hấn vừa cười toe toét vừa nói:

- Gớm, gớm, quả nhiên là ở đây.

Ôn Đại Đại chưa kịp xoay mình thì bóng người đã bay tới một bên nàng, hấn nắm tay Đại Đại, thì ra cậu bé què chân.

Thấy thế Vân Tranh nhú mày khó chịu, còn Đại Đại thì vẫn cười duyên.

Đại Đại đưa cánh tay trắng nõn vuốt vào mặt cậu bé què chân rồi mắng yêu:

- Tiểu quỷ, tại sao lại biết ta ở đây ?

Cậu bé què chân háy một cái rồi hấn hít một hơi dài, hấn nắm tay Ôn Đại Đại khen:

- Úi chà, tử mỗi lúc mỗi thơm hơn, mỗi ngày mỗi đẹp hơn, đệ hận là chưa thân mật với tử một lần nữa.

Ôn Đại Đại tát yêu một cái, vừa tươi cười vừa nói với hấn:

- Để ta hỏi đệ, đệ nghe rõ không ? Đệ đến đây để làm gì ?

Cậu bé què chân nói:

- Có người mách với đệ mà !

Ôn Đại Đại mở to mắt hỏi ngay:

- Người nào ?

- Một người đệ gặp trên đường đi, người ấy còn nhờ đệ trao cái này cho cái gã si tình.

Ôn Đại Đại hỏi dồn dập:

- Cuối cùng là ai ? Ai si tình ?

Cậu bé què chân rút ra một phong thư rồi chỉ vào Vân Tranh cười hì hì. Còn Vân Tranh thì không khỏi biến sắc.

Cậu bé què chân trao bức thư cho Vân Tranh vừa cười chứ không nói gì.

Vân Tranh nổi giận, chàng không nhận.

Thấy thế, Ôn Đại Đại tươi cười :

- Đệ không nhận thì ta nhận rồi đọc thay cho đệ !

Đại Đại mở phong thư ra xem, nàng không khỏi mừng rơn:

- Mười lăm vạn lạng bạc.

Trong phong thư còn có một ngân phiếu.

Rõ ràng là ghi một trăm năm mươi ngàn lạng.

Những người đang có mặt ở trong phòng đều là những hào kiệt xem vàng bạc như cỏ rác, nhưng khi thấy một số tiền nhiều như vậy cũng rúng động.

Cậu bé què chân trề môi, trợn mắt:

- Nếu biết như vậy, mình chiếm lấy thì tốt biết mấy.

Ôn Đại Đại cười :

- Thay vì ta, ta cũng không trao cho ai cả, tiểu quỷ, đệ nói rõ ra đi số tiền bạc này trao cho tử hay trao cho người khác ?

Cậu bé què chân vừa cười vừa xoa hai tay:

- Nếu quả là của đệ thì đệ sẽ trao cho tử ngay !

Ôn Đại Đại nhìn Vân Tranh rồi cười khanh khách hỏi chàng :

- Còn đệ thì sao ? Có trao cho tử không ?

Vân Tranh trầm giọng:

- Dù là nhiều tiền bạc nhưng không rõ xuất xứ, Vân mỗ không cần !

- Nếu đệ không cần thì ta cần... Nhưng ... tấm ngân phiếu lại trao cho đệ.

Đại Đại trao tờ giấy màu vàng cho Vân Tranh.

Trong tấm ngân phiếu ghi:

- Mười lăm vạn lạng giao cho Đại Kỳ môn để lo việc báo thù, trùng chấn cơ nghiệp, không nên hỏi từ đây. Vân Tranh các hạ hãy cẩn thận.

Vân Tranh biến sắc hỏi:

- Người nào trao cho người ?

Cậu bé què chân nói mỉa mai:

- Xin đừng hỏi nhiều, nếu người cần thì lấy, nếu không cần ... hi hi thì tự nhiên sẽ có người khác cần.

Vân Tranh đang ngơ ngác thì Ôn Đại Đại đã gọi nhỏ:

- Tiểu quỷ, hãy kê tai vào tủy, ta cần hỏi đệ mấy câu.

Cậu bé vừa cười hì hì vừa lao vào lòng Đại Đại.

Đại Đại nói như dỗ dành:

- Đệ cứ thật mà nói ra. Tấm ngân phiếu này có phải của ... hấn. Thiết Trung Đường nhờ đệ mang lại cho hấn ?

Cậu bé què chân đáp:

- Đúng, tủy đoán rất đúng.

Đại Đại hứ một tiếng rồi than:

- Người đó thật là cổ quái.

Bây giờ đến lượt cậu bé yêu cầu:

- Tủy ghé tai vào đệ, đệ cũng có điều muốn hỏi nhỏ.

Đại Đại cúi mình xuống, cậu bé đặt miệng vào sát tai Đại Đại hôn một cái rồi khen:

- Tủy hãy nói thật đi, tại sao tủy lại thơm như vậy ?

Đại Đại vỗ vào đầu cậu bé mắng:

- Đồ tiểu quỷ !

Chợt thấy Vân Tranh phóng tới như một làn chớp nắm tay cậu bé què chân nạt:

- Người vừa nói gì ?

Cậu bé la lớn:

- Việc gì người lại rơi vào.

Hấn cố vùng vẫy nhưng năm ngón tay của Vân Tranh như năm cái móc sắt, làm sao cậu bé gỡ nổi ?

Vân Tranh giận dữ::

- Việc này có liên hệ đến ta thì tự nhiên ta phải can thiệp.

Cậu bé la lối:

- Hãy buông ta ra.

Vân Tranh nói lớn:

- Nếu người là người lớn thì hôm nay ta quyết không tha. Nếu người không chịu nói thì đừng nghĩ tới việc thoát khỏi tay ta.

Cậu bé tuy toát mồ hôi lạnh nhưng hấn vẫn cười như điên:

- Tuổi của ta tuy nhỏ nhưng vẫn hơn người nhiều. Không phải như người là một kẻ si tình.

Vân Tranh nạt:

- Im cái mồm của người.
- Người thả tay ra không ?

Vân Tranh cười nhạt chưa kịp nói thì cậu bé què chân đã reo mừng:

- Đại ca, hãy mau chân, có một người đang ăn hiếp đệ đây !

Tiếng reo của cậu bé chưa dứt thì tất cả đèn đóm trong nhà như tắt cả, bởi có một làn gió nhẹ thổi vào. Đèn đóm trở lại sáng, thì trước cửa lại xuất hiện một đại hán áo đen.

Hai tay áo phe phẩy, người này đứng như trời trồng, hai mắt như tượng đá tuy không có tia nhìn nhưng lại có sức mạnh khiến người khác phải sợ hãi.

Đầu óc Vân Tranh như rung động. Lợi dụng lúc này cậu bé vùng khỏi bàn tay chàng rồi lớn tiếng thách thức:

- Nếu người có ngon thì đấu với đại ca ta, người dám không ?

Hắn lách mình một cái đã đến nép sau Ngải Thiên Phúc.

Vân Tranh nói:

- Đại đệ tử của Quỷ Mẫu, Vân mỗ cũng muốn lãnh giáo.

Ngải Thiên Phúc nói:

- Đánh nhau ư ! Ta nhường người ba chiêu.

Thiên Phúc bao giờ cũng nói ngắn gọn.

Cùng lúc ấy, Ôn Đại Đại đã xông vào tách hai người ra. Nàng ngăn cản Ngải Thiên Phúc, nói nhu hòa:

- Chuyện của trẻ con thì cứ để cho trẻ con giải quyết liệu có tốt hơn không ? Chúng ta đều là người lớn quan tâm đến làm gì !

Ngải Thiên Phúc vẫn lạnh lùng không hề biểu lộ gì cả.

Đại Đại cười duyên nói:

- Thực ra cũng không có việc gì, thôi các người hãy cùng đi, thiếp có thịt dê nướng và rượu ngon xin được mời quý vị năm ba chén.

Bỗng nhiên Ngải Thiên Phúc vung tay áo nạt:

- Tránh ra ! Sức gió phát từ hai tay áo của y khiến đèn đóm như muốn tắt. Đại Đại cũng không đứng vững phải lùi mấy bước nhưng miệng của nàng vẫn cười nói:

- Mong các hạ nể tình thiếp, hãy nghe lời thiếp nói.

Ngải Thiên Phúc nói lạnh lùng:

- Ý người lớn hiếp trẻ con, lại nhờ vào một người đàn bà che chở. Nam nhân như người thật quá thất vọng.

Chợt Thiên Phúc hét:

- Sao không ra tay ?

Ôn Đại Đại vừa muốn nói thêm nhưng Vân Tranh đã phóng ra:

- Muốn động thủ hãy ra đây.

Tiếng hét chưa dứt, Vân Tranh đã phóng người xuyên làn mưa gió.

Ngài Thiên Phúc chỉ phát nhẹ hai tay áo. Ý đã nhẹ nhàng bay ra như một làn khói.

Đại Đại vội gọi cậu bé:

- Tiểu quỷ, sao không khuyên đại ca của đệ ?

- Tại sao đệ lại khuyên đại ca, đại ca giết tên tiểu tử ấy lại càng tốt, để tấm ngân phiếu thuộc về đệ.

Ôn Đại Đại dậm chân:

- Nếu đại ca của đệ giết hấn thì ta sẽ mãi mãi không màng tới đệ đâu.

- Thì ra tử vẫn thích hấn.

- Không phải, đệ không biết đó thôi và mãi mãi đệ vẫn không thể nào biết.

- A ! Đệ biết rồi. Bởi hấn là huynh đệ với Thiết Trung Đường nên tử có vẻ lo sợ hốt hoảng chứ gì.

Đại Đại vỗ tay vào nhau rồi nói:

- Được, người họ Thiết tử nhìn cũng vừa mắt lắm. Vì nể hấn nên ta muốn đại ca của đệ nường tay.

Thế rồi cả hai đều phóng mình ra ngoài. Thấy vậy, Võ Chấn Hùng, Hải Đại Thiểu, Tích Lịch Hỏa, Triệu Kỳ Cương và Võ Bằng đều nhất tề xông ra.

Triệu Kỳ Cương dậm chân trầm nghĩ:

“Lần này hấn đi rồi thì biết tới bao giờ mới gặp được Vân Tranh mà phân bua, giải thích mọi chuyện”

Cũng nghe tiếng dậm chân than của Tích Lịch Hỏa :

- Rất tiếc, rất tiếc!

Hải Đại Thiểu hỏi:

- Tiếc gì ?

- Tiểu tử ấy chưa phải là địch thủ của Ngài Thiên Phúc. Nếu hấn chết vì tay Ngài Thiên Phúc thì cơn tức của ta làm sao mà trào ra được.

Triệu Kỳ Cương cũng giật mình hỏi:

- Người đó ... là Ngải Thiên Phúc ?
- Đúng ! Hắn là con người rất thủ đoạn, lão phu biết hắn từ lâu.

Đột nhiên Triệu Kỳ Cương gọi lớn:

- Hà nhi ! Hà nhi !

Thiếu nữ áo xanh vừa nghe gọi đã vội vàng chạy ra với vẻ mặt lạnh lùng.

Triệu Kỳ Cương giục:

- Hãy mau theo ta !

Triệu Kỳ Cương nắm tay thiếu nữ áo xanh chạy ra ngoài.

Võ Chấn Hùng thấy vậy cũng nhào ra luôn.

Võ Bằng cùng tiếp theo phụ thân.

Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiếu nhìn nhau, Tích Lịch Hỏa lắc đầu:

- Thằng nhỏ ...

Hải Đại Thiếu nghi ngờ:

- Có lẽ Triệu đại ca có liên hệ gì với Đại Kỳ môn nên khi nghe chàng thiếu niên gặp nguy liền chạy ra cứu viện.

Tích Lịch Hỏa nhíu mày:

- Công phu của cô nương ấy xứng tay với Ngải Thiên Phúc. Lão phu cũng muốn ra ngoài xem sao.

Hải Đại Thiếu cũng đồng ý rằng đây là một trận đấu rất kịch liệt.

Hải Đại Thiếu phóng mình ra vồ vào vai người đánh xe bảo hấn:

- Người đứng đây trông hàng.

Tên đánh xe vội vàng thưa:

- Xin tuân mệnh.

Thấy Hải Đại Thiếu đã đi xa, hắn liệng chiếc mũ xuống đất mắng:

- Người ta nhờ hắn, hắn lại sai mình, thực là một thằng già mất nết.

Chợt thấy một bóng người phóng lên xe đưa cây roi đánh vào lưng ngựa.

Tên xa phu lại mắng:

- Đúng là tên cường đạo, dám ăn cướp ngựa.

Hắn vừa la vừa ôm mặt, hai con tuấn mã hí dài một tiếng cất vó chạy như bay.

--- o0o ---

Hồi 14

Người Đẹp Sĩ Tình

Au nóng trong Vân Tranh như trào lên, chàng phóng mình chạy dưới mưa gió, bên tai chàng nghe tiếng gió phàn phật, như cánh chim ưng đang đập. Đó là tiếng gió xuất phát từ hai tay áo rộng của Ngải Thiên Phúc. Vân Tranh sợ Ôn Đại Đại đến gần cản nên chàng chạy ra phía ngoài thôn mới dừng lại.

Ngải Thiên Phúc cũng đến ngay lạnh lùng hỏi:

- Đánh nhau ở đây ?
- Đúng như vậy.

Bỗng nhiên Vân Tranh lấy cây trủy thủ trong tay áo vẽ một vòng tròn đường kính ba trượng.

Ngải Thiên Phúc nói ngay:

- Nhường người ba chiêu, hãy ra tay đi.

Vân Tranh cười như điên:

- Vân mỗ này không thể ra tay trước với một người mù mắt.

Chợt nghe toàn thân Ngải Thiên Phúc run rẩy. Thiên Phúc đứng như tượng gỗ, dưới cơn mưa nhìn y chẳng khác nào một bóng ma.

Cậu bé què chân cũng vừa đến, nghe tiếng cười như điên của Vân Tranh, hấn có phần lo lắng dậm chân:

- Nguy rồi, lần này ta không cứu nổi hấn.

Ôn Đại Đại thất sắc hỏi:

- Vì sao ?

Cậu bé què chân cho biết:

- Xưa nay chưa có người nào đứng trước mặt đại ca mà là người đui cả. Nếu người nào nói như vậy thì không thể sống sót.

Ôn Đại Đại cũng lo sợ. Nàng nhìn gương mặt đáng sợ của Ngải Thiên Phúc, rồi chẳng nói được gì.

Chợt nghe tiếng thét của Vân Tranh:

- Hôm nay, nếu có người nào nhảy vào vòng này giúp ta dù chỉ một chiêu ta sẽ chết ngay trước mặt người đó.

Ngài Thiên Phúc đồng ý:

- Rất tốt !

Ôn Đại Đại tru tréo:

- Các người là nam nhân sao lại kỳ quái như thế. Không hề thù hận nhau tại sao lại thề thốt nặng lời ?

- Đại ca, chỉ cần đánh hấn vài quyền đừng làm hại tánh mạng hấn ? Hấn ... Hấn không hề khinh thường đệ.

- Người không được nhiều lời, nếu nhiều lời ta sẽ cắt lưỡi người.

Cậu bé què chân sợ quá không dám nói gì thêm.

Ngài Thiên Phúc và Vân Tranh đứng nhìn nhau dưới trời mưa, người nào cũng ướt đầm. Cả hai đều đang chờ đối phương ra tay. Kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, tư thế đã sẵn sàng.

Nghe tiếng chân chạy đến, thì ra Triệu Kỳ Cương và thiếu nữ áo xanh cũng vừa có mặt.

Thiếu nữ áo xanh hỏi:

- Đại gia muốn con giúp chàng thiếu niên ?

Kỳ Cương giục:

- Hãy mau đến cứu hấn.

Thiếu nữ áo xanh nói một mình:

- Tuy ta không muốn đấu với nam nhân, nhưng đại gia đã muốn, mình cũng phải nghe.

Nàng từ từ tiến vào trong vòng tròn.

Thấy vậy Ôn Đại Đại chạy đến ngăn nàng:

- Nếu cô nương giúp hấn, hấn sẽ tự vẫn tức khắc. Tính tình của hấn ta biết rõ. Điều gì hấn đã nói ra thì không thể đổi được.

Thiếu nữ áo xanh nghe xong, nàng quay lại nhìn Triệu Kỳ Cương, nhưng Kỳ Cương cứ đứng như trời trồng thật lâu không nói một lời.

Ôn Đại Đại giục cậu bé:

- Tiểu quỷ, đệ không có cách nào khác à ?

Cậu bé đáp:

- Biện pháp duy nhất là làm sao Vân Tranh không ra chiêu trước, bởi đại ca xưa nay chưa hề ra chiêu trước đối với bất cứ ai cả.

Hắn nói chưa dứt lời đã thấy Vân Tranh múa chưởng đánh tới.

Ôn Đại Đại dậm chân:

- Người đừng nói thì hắn không ra chiêu, người đã nói ra tất hắn nhất định ra tay trước.

- Đệ làm sao biết được tính tình của hắn ?

Chỉ chớp mắt Vân Tranh đã tấn công ba chiêu. Ngải Thiên Phúc vẫn đứng chờ sau ba chiêu, hai tay áo của Thiên Phúc mới bắt đầu lay động.

Cậu bé cũng cười:

- Đại ca của đệ cũng vậy, điều gì đã nói ra không bao giờ thay đổi. Đại ca hứa nhường ba chiêu là nhường đủ ba chiêu.

Hai tay của Thiên Phúc nằm kín trong hai tay áo. Hai tay áo của Thiên Phúc chẳng khác nào như hai con rồng biến hóa vô cùng, chỉ nháy mắt phóng ra ba chiêu.

Ba chiêu này rất lợi hại, nhưng hai tay Vân Tranh đặt vào hông rồi lách mình tránh. Sau ba chiêu, Vân Tranh lại hét:

- Ta cũng nhường ba chiêu !

Cậu bé què chân ngơ ngác, còn Đại Đại thì nhìn Vân Tranh mỉm cười.

Chợt nghe Ngải Thiên Phúc nạt:

- Ta nhường thêm ba chiêu nữa !

Quả nhiên Thiên Phúc đứng chờ ba chiêu của Vân Tranh. Vân Tranh nổi giận:

- Không cần người phải nhường, ta nhường người ba chiêu nữa.

Vừa dứt lời Ngải Thiên Phúc phóng ra ngay ba chiêu “Hằng Nga bồn nguyệt”, “Phong động lưu vân” và “Vân phá nhật lai”. Ba chiêu vừa dứt tiếp ba chiêu liên hoàn nữa “Nguyệt di tính hoán”, “Kim luân phá vụ”, và “Trường hồng quán nhật”.

Sau khi phóng chiêu “Vân phá nhật lai”, Ngải Thiên Phúc không ra chiêu tiếp mà như nhường cho Vân Tranh ra chiêu.

Quả thực, Vân Tranh hoa quyền đánh phía trên nhằm vào mắt và mặt Thiên Phúc, phía dưới đánh vào ngực bụng. Quyền phong của chàng như gió rít khiến cho áo của Thiên Phúc bay phấp phới.

Võ công của Ngải Thiên Phúc tuy cao nhưng ba chiêu của Vân Tranh đã đẩy hắn lùi mấy bước.

Ngải Thiên Phúc vốn có gương mặt lạnh như tiền thế mà lần này nổi giận nạt:

- Hãy tiếp thêm ba chiêu !

Hai ống tay áo phóng chiêu ra như gió. Công thế của ba chiêu này cũng rất lợi hại, nhưng hấn cố ý chừa khoảng trống giữa hai chiêu. Còn chiêu thứ ba Thiên Phúc dang rộng hai cánh tay để hở ngực như hứng chuồng của đối phương.

Ai ngờ Vân Tranh hiểu ý, chàng không nhân khoảng trống để ra chiêu. Vân Tranh chờ qua ba chiêu mới rút tay về. Khi ra chiêu Vân Tranh đã dùng hết sức mạnh không chừa lại một chút lực nào cả.

Tuy Ngải Thiên Phúc rất giận dữ nhưng với một Vân Tranh cũng rất quật cường, hấn chưa biết phải làm gì để hạ chàng.

Tuy võ công của Thiên Phúc cao hơn Vân Tranh, nhưng vì ra chiêu liên tiếp nên sức cũng đã giảm sút. Trong lúc đó Vân Tranh thì có sức mạnh vô song.

Nên biết rằng tính tình của Vân Tranh rất nóng nảy, bình thường khi chiến đấu chàng lưu lại rất ít lực. Động thủ lần này cả hai người qua qua lại lại chưa phân rõ thắng bại.

Cậu bé què chân theo dõi trận đấu đến sững sốt:

- Cái thằng hôi hám này, xưa nay ta chưa thấy.

Ôn Đại Đại cười :

- Hôm nay người đã thấy rõ chưa, còn cũng mở rộng kiến thức phần nào.

Tuy trên mặt thì Ôn Đại Đại vẫn tươi cười, nhưng trong lòng nàng vô cùng khẩn trương.

Ba chiêu của Ngải Thiên Phúc với công thế khó chống đỡ. Vân Tranh phải vận dụng thân pháp may mà tránh được, nhưng trên trán chàng đã lấm tấm mồ hôi.

Cả Tích Lịch Hỏa và Hải Đại Thiếu cũng có mặt. Họ sững sốt theo dõi trận đấu.

Chợt nghe Ngải Thiên Phúc huýt một tiếng dài rồi thủ chuồng vốn ở trong hai tay áo phóng luôn ba chuồng nhanh như điện chớp. Chẳng những chiêu thức của Ngải Thiên Phúc lợi hại mà chuồng phong vừa mãnh liệt lại biến hóa khó lường. Vân Tranh lách mình tránh được chuồng thứ nhất, chuồng thứ hai chưa tới toàn thân Vân Tranh như bay lên khỏi mặt đất. Trong lúc ấy Ngải Thiên Phúc chưa phóng chuồng thứ ba, hấn cố ý để trống. Trường hợp này Vân Tranh thừa thế bay xuống đánh tuy chưa rõ thắng nhưng cũng chiếm được thượng phong.

Vân Tranh nghiêng chặt rằng, quyết không nhường Thiên Phúc một chiêu. Nhưng khi Vân Tranh rơi xuống đất, chân khí không được ổn. Chờ lúc ấy Ngải Thiên Phúc phóng cả song chuồng ra chiêu “Bài sơn đảo hải” đánh vào bụng Vân Tranh.

Vân Tranh chờ đứng vững, nhưng với công thế quá mãnh liệt của Thiên Phúc đầu để cho Vân Tranh có thì giờ trở tay. Đến khi bị một chưởng rất mạnh của Thiên Phúc chàng bị chấn động nhào xuống đất.

Thấy tình hình diễn ra của trận đấu, những người bàng quang đều buột miệng la to. Hai chân Ngải Thiên Phúc như muốn di động thì đã nghe tiếng của Đại Đại:

- Nhào tới hấn.

Ngải Thiên Phúc cười nhạt, hấn dừng lại. Còn Vân Tranh thì phóng người lên. Tuy chàng đã nghiêng răng nhưng ở khoe miệng đã có vết máu.

Thấy vậy, Hải Đại Thiếu biến sắc:

- Một thiếu niên quật cường.

Tích Lịch Hỏa cũng lắc đầu khen:

- Không ngờ Đại Kỳ môn lại có một hán tử như vậy, xem ra hấn còn cường cường hơn là lão phu.

Cậu bé què chân nói:

- Đã bao nhiêu năm rồi, đại ca ta chưa hề dùng đến song chưởng. Lần này bị hấn bức bách nên đại ca mới dùng tới, tuy là hấn thua nhưng cũng thật vinh dự.

Ôn Đại Đại trừng hấn:

- Thua thì nói thua, tại sao lại bảo là vinh dự ?

Hai con mắt của Vân Tranh đỏ ngầu, chàng bước từng bước tới Ngải Thiên Phúc tay trái chàng buông xuống, tay phải đưa lên, rõ ràng là vết thương không nhẹ. Nhưng nhuệ khí của Vân Tranh không suy giảm chút nào. Khi gần đến Ngải Thiên Phúc, chàng hét lớn:

- Người hãy lưu ý !

Rồi phóng chưởng đánh tới.

Chưởng này tuy Vân Tranh đã lấy toàn lực nhưng không đầy đủ. Dĩ nhiên Ngải Thiên Phúc rất dễ dàng tránh khỏi ba chiêu của chàng.

Hải Đại Thiếu hét to:

- Phía dưới ba chiêu, các hạ chưa xuất thủ ?

Ngải Thiên Phúc vẫn thản nhiên.

Hải Đại Thiếu mắng:

- Tên thất phu hãy đấu với mỗ một trận.

Lão vừa muốn chuyển động thân hình thì Vân Tranh đã quay đầu lại hét lớn:

- Nếu các hạ giúp tại hạ, tại hạ sẽ đập đầu chết trước mặt.

Hải Đại Thiểu hốt hoảng nói:

- Nhưng ba chiêu của hắc các hạ làm sao tránh khỏi ?

Vân Tranh cười như điên cuồng:

- Các hạ đã biết tại hạ không tránh nổi. Cho dù là không tránh được thì cũng không liên quan gì đến các hạ.

Chàng ưỡn ngực hét:

- Tên họ Ngải, đến mau !

Ngải Thiên Phúc cười nhạt:

- Người đúng là một hán tử, ta sẽ cho người có thì giờ mà thở.

Vân Tranh trợn mắt định nói nhưng Đại Đại vội xen lời:

- Vân đệ đệ, đệ đệ không thể chết, bởi đệ còn mười lăm vạn lạng ở nơi ta. Đệ đệ còn quá trẻ. Đệ nên để cho người khác giúp một tay ? Từ nay về sau nhất định ta sẽ đối xử tốt với ...

Tiếng nói của Đại Đại như van lơn, như cầu khẩn, nhưng Vân Tranh vẫn không chú ý gì đến nàng.

- Có lý ... có lý nào “đệ” không thích ta. Ta thì rất thích “đệ”. Nếu đệ chết thì ta biết làm như thế nào đây ?

Trong tiếng gió tiếng mưa hòa lẫn tiếng than thở của Ôn Đại Đại khiến người nghe bất giác cũng chạnh lòng.

Trên gương mặt nhợt nhạt của Vân Tranh, thành linh chàng mưa ra một ngum máu, thế mà miệng Vân Tranh vẫn nói:

- Ta đã điều khí xong, tại sao người không động thủ ?

Ngải Thiên Phúc từ từ hỏi:

- Vừa rồi người có nói hai tiếng “mù mắt”, người mắng ta phải không ?

Đại Đại nhanh miệng:

- Không phải, không phải, người mà hắc mắng không phải là các hạ.

Đại Đại nói chưa dứt lời, Vân Tranh đã hét:

- Người vốn là một lão mù, ta nói là nói người chứ còn ai !

Gương mặt Ngải Thiên Phúc xịu xuống rồi nghiêm giọng:

- Bây giờ người có thể thu lại ?

Vân Tranh càng nói lớn:

- Chưa bao giờ ta nói sai sự thật, người vốn là một tên mù.

Chàng trở tay vỗ vào ngực nói tiếp:

- Đại trượng phu, một lời đã nói ra dù chết cũng không rút lại !

Ngài Thiên Phúc ưỡn ngực hít một hơi dài:

- Tốt lắm !

Rồi từ từ đưa thủ chưởng lên.

Thấy thế Ôn Đại Đại như muốn khóc, nàng dậm chân:

- Đệ ...Tại sao đệ lại ngốc đến thế. Nếu đệ chịu rút lại lời nói thì hấn không đã thương đệ.

Bỗng nhiên Vân Tranh ngửa mặt nhìn trời cười điên cuồng:

- Kể đại trượng phu sống không hổ thẹn thì chết có sợ gì ! Hôm nay ta thấy nước mắt của nàng, ta vô cùng cao hứng.

Ngài Thiên Phúc cũng đã đến trước mặt.

Trong chớp mắt hấn đã công ba chiêu. Nghe một tiếng “bình”, cánh tay phải của Vân Tranh đã bị đánh trúng, chưởng thế này khiến Vân Tranh ngã xuống đất lăn mấy vòng. Những người bàng quang đều che mắt không dám nhìn.

Thế mà Vân Tranh cũng gắng gượng bò dậy lê tới trước mặt Ngài Thiên Phúc.

Bộ mặt của Ngài Thiên Phúc lúc nào cũng lạnh lùng. Thế mà trong trường hợp này hấn cũng biến sắc hỏi:

- Người còn muốn tái chiến ?

Vân Tranh vừa thở vừa nói:

- Môn hạ của Đại Kỳ môn không bao giờ xin người khác tha mạng !

Vân Tranh phóng ra chiêu “Thần long thám thảo”, nhưng vì hai tay chàng đã bị thương không thể nào đưa tay lên nổi. Chưởng thế này làm sao Vân Tranh có thể đánh trúng đối phương. Mọi người trông thấy đều thương hại chàng. Tay Vân Tranh không cất lên được nên ba chiêu này như không phóng ra nổi. Thế mà tay của Vân Tranh vẫn từ từ đưa lên, lên từng tắc một và từng tắc từng tắc tiếp cận với Ngài Thiên Phúc.

Bất chợt nghe một tiếng gió nhẹ. Thì ra chưởng này Vân Tranh đã đánh trúng vào trán Ngài Thiên Phúc.

Nên biết rằng, hai mắt của Ngài Thiên Phúc đều bị chột, bình thường hấn chỉ nghe tiếng gió chẳng khác nào hấn có mắt. Nhưng chưởng này của Vân Tranh vì quá yếu và quá chậm không hề có tiếng gió. Ngài Thiên Phúc cứ đinh ninh là tay của Vân Tranh không thể đưa lên được nên Thiên Phúc không hề phòng bị, không cảnh giác. Thêm vào đó, trong lòng hấn cũng thật sự khó xử.

Chỉ trong chớp mắt, mọi người bàng quang cũng không thể ngờ nổi.

Chính Vân Tranh cũng ngơ ngác một hồi, chàng cười lên như điên nói lớn:

- Ngãì Thiên Phúc, người còn mặt mũi nào để ra chưởng với thiên hạ ?

Nhưng Ngãì Thiên Phúc vẫn đứng sững như trời trồng như không nghe gì cả. Gương mặt đầy vết sẹo của Triệu Kỳ Cương như thế mà vẫn thấy đỏ, nhìn qua thiếu nữ áo xanh nói:

- Chàng thiếu niên này quả thật xứng để ra tay ?

Thiếu nữ áo xanh vốn lúc nào nét mặt cũng lạnh lùng. Thế mà trong giây phút này nàng cũng đỏ mặt, nàng vụt nói lớn:

- Ngãì Thiên Phúc, người còn dám đấu vài chiêu với Liễu Hà Y này không ?

Tích Lịch Hỏa cũng nạt dồn:

- Lão phu tuy là kẻ thù của Đại Kỳ môn, hôm nay cũng khoái chí chứng kiến trận đấu của người !

Ngãì Thiên Phúc vẫn đứng trơ như tượng đá, những làn mưa tạt vào má hấn, hấn vẫn không chú ý. Nét mặt vẫn lạnh lùng, hình như hấn đang tự thấy xấu hổ.

Cậu bé què chân nhìn dáng dấp của đại ca hấn thật đáng sợ, hấn cũng cảm thấy rất sợ hãi. Hấn không dám được buộc miệng gọi:

- Đại ca ...

Ngãì Thiên Phúc đưa cánh tay lên vẫy hấn lại nói nhỏ nhẹ:

- Đệ lại đây !

Cậu bé què chân vừa bước đến vừa nói với giọng run run:

- Đại ca ...

Nếu đại ca muốn ra tay với bọn họ, tiểu đệ sẽ thay đại ca để ứng chiến.

Ngãì Thiên Phúc chỉ mỉm cười :

- Không nói gì nữa, hãy đến trước mặt ta.

Ngãì Thiên Phúc sửa lại áo quần nghiêm chỉnh, chột hấn cúi mình xuống lạy cậu bé.

Cậu bé què chân vừa ngạc nhiên vừa ngơ ngác. Hấn cũng cúi lạy nước mắt chảy xuống gương mặt thơ ngây của cậu bé, giọng run run hỏi:

- Đại ca, như thế này là sao ?

- Một lạy này của ta, vì muốn đệ thay ta về lạy sư phụ, thừa với sư phụ đệ tử Ngãì Thiên Phúc không thể nào đền đáp ân nặng của sư phụ.

- Đại ca ... đại ca ...

Cậu bé lại càng ngỡ ngàng hơn.

Ngãi Thiên Phúc cười chua chát:

- Suốt đời Ngãi Thiên Phúc này dọc ngang, hôm nay bị một chuồng của người khác thì còn mặt mũi nào để sống trên cuộc đời ?

Cậu bé nhắc lại:

- Nhưng đại ca đã đánh trúng người ta trước mà !

Ngãi Thiên Phúc đứng dậy hét to:

- Ý ta đã quyết người không được nhiều lời, hãy thay ta thăm hỏi tất cả chư huynh đệ và nói lời cáo biệt của ta.

Cậu bé què chân chỉ còn biết ôm mặt khóc. Mọi người cũng cảm thấy động lòng...

Trong lúc ấy bỗng nhiên xuất hiện một bóng người. Hắn dừng chân ở chỗ bóng tối nhưng không ai phát hiện.

Ngãi Thiên Phúc ngửa mặt nhìn trời cười như điên cuồng.

- Vân mỗ đã đặt việc sống chết ra ngoài thì Ngãi Thiên Phúc cũng làm được thôi.

- Cửu đệ, đệ chớ quên một trang nam tử dù phải chết thì nên chết như một kẻ anh hùng.

Nói xong Ngãi Thiên Phúc trở tay đánh vào Thiên linh cái.

Nhưng cậu bé đã lao vào ôm bụng Ngãi Thiên Phúc, khiến hắn phải lùi mấy bước. Cậu bé vừa khóc vừa van xin:

- Đại ca, đại ca không thể chết ...

Hải Đại Thiếu cũng hét to:

- Chết như vậy đâu có phải anh hùng ! Nếu có can đảm thì tiếp tục sống, chứ không biết còn bao nhiêu người đang muốn đấu với ngươi !

Ngãi Thiên Phúc nắm chặt vào hai vai cậu bé nạt:

- Cửu đệ, buông tay ra ! Nhưng cậu bé vẫn ôm cứng dù phải chết.

Trong lúc này bỗng nhiên vẳng lại tiếng cười nhạt, có tiếng nói thật trầm hùng:

- Các vị hà tất phải khuyên hắn, hắn là một tên chột mắt có sống trên cuộc đời này cũng vô vị, chi bằng cứ để cho hắn chết là xong chuyện.

Mọi người đều lo lắng. Ngãi Thiên Phúc cũng giật mình rồi hét lớn:

- Người nào lại dám nhục mạ ta ?

Cách đó chừng mấy trượng, lại có tiếng cười :

- Mắng người thì sao ? Chẳng qua người muốn chết bởi người là một tên chột mắt.

Vì bóng đêm dày nên không ai thấy rõ người đó là ai ?

Toàn thân Ngải Thiên Phúc run cầm cập:

- Người hãy đến đây, dĩ nhiên là ta đang muốn chết, nhưng trước khi chết ta phải giết người !

Nghe tiếng cười hắc hắc của người ấy:

- Nếu người không giết được ta thì như thế nào ?

- Một ngày chưa giết được người. Ngải mỗ sẽ sống thêm một ngày !

Thiên Phúc vung hai tay áo nhắm đến phía người ấy mà lao tới.

Lại nghe người ấy nói:

- Người làm sao mà giết được ta !

Nói đến tiếng cuối cùng thì hắn đã tung mình đi xa rồi. Như bóng theo hình, Ngải Thiên Phúc phóng mình đuổi theo.

Cậu bé vội gọi:

- Đại ca ... đại ca ...

Rồi hắn cũng phóng theo.

Hải Đại Thiếu tấm tắc khen:

- Người này không biết là ai, nhưng rõ ràng thật cao minh, chỉ trong vài câu nói mà đã cứu được mạng sống Ngải Thiên Phúc.

Tích Lịch Hỏa phát biểu:

- Nên đuổi theo xem thử.

Hải Đại Thiếu cúi đầu:

- Đuổi theo không kịp nữa đâu.

Ôn Đại Đại thì chạy đến bờ sông Vân Tranh vào lòng rào bước trở lại nhà thợ rèn.

Mọi người đều yên lặng đi theo nàng, trong lòng ai nấy đều cảm thấy nặng nề.

Vừa đến nhà thợ rèn thì không còn thấy bóng dáng ngựa xe. Tên đánh xe thấy sự việc chẳng lành nên hắn sợ bỏ trốn về.

Võ Chấn Hùng mời:

- Hay là mời cô nương ở lại đây một đêm.

Cô gái áo xanh Liễu Hà Y cũng nói:

- Chờ ta xem vết thương của huynh ấy.

Ôn Đại Đại nhìn xuống thấy người nằm trong lòng mình vẫn mê mang, sắc mặt vàng như nghệ, xem chừng như không còn sinh khí.

Nàng cảm thấy rất đau khổ không cầm được nước mắt. Những giọt nước mắt của Đại Đại nhỏ xuống hai mắt đang nhắm nghiền của Vân Tranh.

Ai ngờ Vân Tranh rên mấy tiếng rồi mở mắt. Chàng thấy hình ảnh như mờ mờ ảo ảo rồi rõ dần rõ dần.

Trong lúc ấy Liễu Hà Y đang đứng trước mặt chàng xem xét vết thương.

Vân Tranh vừa thấy rõ thiếu nữ áo xanh chàng vội hét lên:

- Chính cô ấy, cô ấy là người của Hàn Phong bảo. Đại Đại, mau chúng ta hãy chạy mau.

Gương mặt tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng của Liễu Hà Y làm sao Vân Tranh quên được. Chàng cứ đinh ninh rằng thiếu nữ này là người của Hàn Phong bảo đưa đến bức hủi chàng.

Thấy thế Triệu Kỳ Cương vội vã nói:

- Công tử nhầm rồi ! Ngày ấy ...

Tuy Vân Tranh đang bị trọng thương, thần trí mơ mơ hồ hồ đang nằm trong lòng Đại Đại vẫn cố nói:

- Được ... Được, ta với Hàn Phong bảo cứ liều mạng ... liều mạng đánh nhau một trận.

Tay chàng đánh, chân đá lung tung tựa hồ như muốn vùng dậy.

Ôn Đại Đại vội ôm chặt chàng, rơi nước mắt:

- Được, chúng ta đi ... chúng ta đi.

Nàng chuyển mình đi dưới trời mưa gió.

Triệu Kỳ Cương dậm chân:

- Hà nhi ... đuổi theo đi con.

Liễu Hà Y nhìn theo bóng dáng hai người đã khuất sau dãy cây xanh rồi nói:

- Đại gia đừng lo gì, người ấy không chết đâu.

Nói xong, nàng quay vào phòng.

Hải Đại Thiếu và Tích Lịch Hỏa nhìn nhau rồi ngửa mặt nhìn trời than thở.

Đêm dài rồi cũng qua, ánh sáng bắt đầu hiện, tiếng gà gáy xa xa vọng lại. Một đêm mưa gió bời bời rồi cũng kết thúc trong mưa gió.

Ngoài trời vẫn mưa gió, tiếng gà gáy không dứt.

Ôn Đại Đại vẫn bông Vân Tranh cố hết sức mà chạy. Cứ một lát, nàng cúi nhìn người nam nhân đang nằm trong lòng vẫn mê man. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời của Đại Đại phát hiện người nam nhân đang ở trong lòng nàng là một thiết hán.

Trong một lúc, lòng nàng vừa cảm thấy đau khổ vừa ân hận. Trước đây nàng đã phụ thâm tình của Vân Tranh, không biết sau này nàng có đền bù lại được không.

Đại Đại vừa cố sức chạy chừng nửa giờ thì phương đông đã thấp thoáng ánh mặt trời nhưng bốn bề vẫn thê lương. Nàng đã cảm thấy đuối sức.

Đã bao nhiêu năm trường, nàng sống trên tiền bạc sang trọng nên bây giờ làm sao nàng không mỏi mệt. Nhưng nàng vẫn không dừng bước. Nàng cố cho mau về nhà để còn trị liệu vết thương cho Vân Tranh. Nếu cứu được Vân Tranh thì Đại Đại không còn lo ngại gì nữa.

Chẳng mấy chốc đã đặt chân đến vùng cao, băng qua một ngọn đồi, xa xa đã ẩn hiện ánh đèn. Đại Đại càng rảo bước vào một cánh rừng rậm.

Trong cánh rừng này hình như Đại Đại đã chọn một ngôi tự đường rồi sửa sang lại thành một căn nhà và chọn nơi này để ẩn thân để khó có người phát hiện.

Đại Đại đã không những cơ trí hơn người mà còn có cả nghị lực. Chỉ trong một thời gian ngắn, nàng đã chọn chỗ này sửa sang thành một nơi đầy tiện nghi. Nàng còn muốn hai ả a đầu thật thà hiền lành. Nhưng nàng mẫn nhất vẫn là tên đánh xe ...

Nàng nhất thấy người đánh xe đang đứng trước cửa, thầm nghĩ:

“Thì ra hắn không chờ nổi nên đánh xe về trước. Lúc ấy nàng không kịp gọi cửa cứ phóng vào”

Bên trong vẫn có ánh đèn, Đại Đại lên tiếng gọi hai ả a đầu:

- Oanh nhi ! Yến nhi ! Các muội vẫn chưa ngủ à ? Mau chuẩn bị nước nóng...

Vừa nói đến đó, Đại Đại như muốn nhảy thót bởi hai đứa a đầu đang nằm sóng soài dưới ánh đèn.

Đồ đạc ở trong phòng vẫn ngăn nắp, trên mặt đất có mấy giọt máu vừa khô chứng tỏ sự việc cũng vừa diễn ra không bao lâu.

Toàn thân Đại Đại run lên.

- Phải chăng là Tư Đồ Tiểu đã tìm đến ?

Phía sau lưng nghe một tiếng “bình” cánh cửa được mở ra. Hai tay Đại Đại toát mồ hôi lạnh, nàng không dám quay lại. Nghe có tiếng thở ở sau lưng. Nàng vụt phóng mình tới phía trước mới quay lại nhìn, thấy một thiếu niên áo quần xốc xếch, tay cầm một cây đao đứng ở cửa, sắc mặt hắn rất kinh hoàng.

Bốn mắt nhìn nhau, người nào cũng gạt mình rồi cùng buộc miệng:

- Thì ra là người !

Đại Đại nhận ra chàng thiếu niên. Ngược lại, hắn cũng nhận ra Đại Đại. Chàng thiếu niên ấy chính là Trầm Phủ Bạch !

Khi hấn bị Hải Đại Thiểu đá nhào xuống sông, nhưng số mạng hấn chưa đến nỗi gì, hấn tìm cách lội vào bờ. Thế là hấn chẳng khác nào con chim sợ cung, thấy cây cong cũng sợ.

Trước hết hấn muốn tìm một ngôi nhà nào đó xin áo quần để thay, kiếm chút gì đỡ lòng. Hấn cứ chăm chú đi, thì ra hấn đã tới làng thợ rèn. Hấn tìm đến một căn nhà, hấn sợ hãi vô cùng.

Bởi hấn thấy Hải Đại Thiểu và Tích Lịch Hỏa đang nhậu nên hấn đành nép trong bóng tối.

Sau đó hấn thấy Đại Đại đến. Họ nói với nhau những gì hấn đều nghe rõ, cả khi nghe Đại Đại với người huynh đệ của Thiết Trung Đường cùng đi, hấn rất ngạc nhiên cho đến khi mọi người đều phóng ra xem trận đấu, hấn liền xuất hiện đoạt xe ngựa, đẩy lùi tên đánh xe, ra roi cho ngựa chạy.

Trong lúc này hấn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi lại vừa đói vừa lạnh. Xe vừa chạy một quãng đường hấn liền mê man bất tỉnh.

Hai con ngựa vốn loại tuấn mã, tự nhiên là chúng nhớ đường cứ thế là tự chạy về ngôi nhà của Đại Đại.

Khi hấn tỉnh dậy thì đã đến trước cửa.

Hấn không còn biết đi về đâu, nên cứ mạnh dạn bước vào, thì ra hấn đã vào phòng của hai ả a hoàn. Hai cô a hoàn vội la toáng lên. Hấn sợ quá đành ra tay giết cả hai. Hấn không ngờ Đại Đại cũng vừa tới. Đại Đại không ngờ đứa học trò của Hắc Tinh Thiên cũng có ở đây. Nàng vội nghiêm giọng:

- Sao ngươi lại đến đây rồi giết cả hai a hoàn của ta.

Trầm Phủ Bạch cười giả lả:

- Tiểu diệt đầu dám giết a hoàn của bá nương. Khi tiểu diệt đến đây cũng không hiểu vì sao chúng đã chết.

Đại Đại biết rõ hấn quá, nhưng nàng vẫn giữ thái độ tự nhiên, nhẹ nhàng đặt Vân Tranh xuống. Nàng mỉm cười đi về hướng Trầm Phủ Bạch :

- Xem ra áo quần của ngươi thốc thếch quá, để bá nương lấy áo quần khác ngươi thay nghe ?

Trầm Phủ Bạch cũng cười. Hấn tự nhủ:

- Nụ cười của người đàn bà này có hàm chứa lưỡi dao bén, bây giờ ắt muốn giữ mình.

Nên biết rằng Tư Đồ Tiểu xây dựng phòng kín, tuy để tránh tai mắt của vợ con. Nhưng hấn thường thường đưa bọn Hắc Tinh Thiên đến chỗ Đại Đại uống rượu. Trầm

Phủ Bạch cũng thường đi theo, tai nghe mắt thấy, biết rõ tánh tình người yêu của Tư Đồ Tiểu như thế nào. Vì vậy, khi đó hắn không để Đại Đại đến gần vội lùi mấy bước cúi mình nói:

- Đệ tử theo lời thầy đến đây vấn an bá nương, không dám phiền bá nương.

Đại Đại cũng giật mình nhưng không biểu lộ trên khuôn mặt. Vừa cười vừa nói:

- Sư phụ người sai người đến thăm hỏi ? Tại sao sư phụ người không đến ? Hay là sợ Tư Đồ Tiểu ?

Tuy Đại Đại là người nhanh trí nhưng nàng vẫn chưa biết Trầm Phủ Bạch đã phản sư, tuy nàng đang tươi cười nhưng tim nàng đang đập thình thịch.

Trầm Phủ Bạch cũng rất hồi hộp nhưng hắn cũng mỉm cười :

- Gia sư sai tiểu đệ đến thăm hỏi bá nương, chắc cũng chẳng bao lâu gia sư cũng tìm đến.

Hắn nói láo như vậy là để Ôn Đại Đại không dám hại hắn.

Hai lần thu ba nhấp nháy, Đại Đại cười duyên dáng:

- Ở đây cũng thuận tiện, người trở về nói sư phụ người đến nghe ?

Trầm Phủ Bạch thầm nghĩ:

- Ta chỉ sợ vừa dời gót, ả cũng đi theo. Người tuy thông minh nhưng Trầm Phủ Bạch này đâu có ngu, bỏ qua một cơ hội ngàn năm không có !"

Rồi hắn cười hì hì nói:

- Nhưng tiểu đệ thấy bá nương ở đây không thuận tiện lắm, tiểu đệ làm sao về báo với sư phụ ?

Đại Đại hỏi liền:

- Có gì đâu mà không tiện ?

Trầm Phủ Bạch nhìn vào chàng thiếu niên đang mê man nằm trên ghế:

- Vị này là cao đồ của Đại Kỳ môn tiểu đệ biết hắn. Khi đã thấy tiểu đệ không thể không nói lại.

Ôn Đại Đại cười khanh khách:

- Người cứ về nói với Hắc Tinh Thiên là người này bá nương đã đùa cợt cũng đang muốn giao hắn cho họ đấy.

Trầm Phủ Bạch vội hỏi:

- Thực không ?

- Có gì mà thực với giả ? Gã nam nhân nào mới nhìn bá nương, bá nương liền biết rõ tâm tư của hắn ngay.

Phủ Bạch hỏi:

- Thực không ?

- Thầy của người cũng thường mê mệt ta. Lần này hẳn cho người đi dò đường cũng chỉ vì ... việc ấy cả.

- Xem bá nương đẹp dễ như vậy, bất luận là nam nhân nào cũng phải ưa thích.

Ôn Đại Đại ưỡn bộ ngực căn phòng tùm tùm cười nói:

- Còn người ? Người thích không ?

Áo quần của Đại Đại ướt mềm, những đường nét hấp dẫn của nàng, từng tác từng phân đều lộ rõ dưới ánh đèn. Trầm Phủ Bạch liếc mắt nhìn Đại Đại miệng nhỏ nước bọt, hấn cúi đầu nói:

- Tiểu diệt cũng là nam nhân, sao lại không muốn, tiểu diệt chỉ không dám nghĩ tới mà thôi.

Hai làn thu ba của nàng không nhìn Trầm Phủ Bạch mà lại như mơ màng, nàng từ từ mở một cúc áo, rồi hai cúc áo.

Nàng làm rất tự nhiên, người khác không thấy bàn tay của nàng di động mà chỉ nhìn sững vào nơi mà áo của nàng đã để hở.

Chợt nàng tháo hết áo quần, để bày cả tấm thân trắng nõn nà trước mắt Trầm Phủ Bạch. Đại Đại nói nho nhỏ:

- Bây giờ, người cũng không dám à ?

Trầm Phủ Bạch nhìn như si như dại.

Ôn Đại Đại dịu dàng gọi hấn:

- Đến đây, còn chờ gì nữa ?

Trầm Phủ Bạch không còn cách nào để dằn nổi dục tính đang trào lên, hấn từ từ bước đến phía Đại Đại.

Ôn Đại Đại vẫn tươi cười mê lòng người, nàng cứ để hấn bước đến một bước ... rồi hai bước.

Trầm Phủ Bạch chân vừa bước mắt hấn nhìn như mê như dại. Hấn bước một bước rồi hai bước, hấn lùi một bước cười hắc hắc nói thầm:

“Ôn Đại Đại, với dáng dấp của bá nương có thể dụ dỗ người khác nhưng lại không dụ dỗ được ta. Bá nương vẫn chưa dám ra tay, rồi tìm cách dụ dỗ ta chỉ vì khí lực của bá nương chưa ổn định có đúng không ? Bà tưởng ta sẽ lao vào mạng lưới. Thực ra ta đang tương kế tựu kế.”

Hắn nhìn thân hình nõn nà của Đại Đại thêm một lần nữa rồi nhảy lùi một bước còn lại.

oOo

Thiết Trung Đường chứng kiến võ công của thiếu nữ áo xanh. Chàng ẩn mình một nơi kín đáo nên mọi người không phát hiện được, nhưng chàng thì vẫn nhìn mọi người rõ.

Cho đến khi mọi người đi vào làng thợ rèn, chàng vẫn trông rõ ràng. Chỉ có khi Ôn Đại Đại cùng với Vân Tranh xuất hiện mới ngoài sự dự liệu của chàng. Thiết Trung Đường cũng nhận ra đại hán tàn phế chính là Triệu Kỳ Cương, nhưng chàng sợ trước mặt Tích Lịch Hỏa, Triệu Kỳ Cương sẽ biết rõ lai lịch của chàng nên chàng mới quyết định ẩn mình.

Cũng chính vì muốn đi tìm Triệu Kỳ Cương nên Thiết Trung Đường mới đi theo Hải Đại Thiếu. Hiện giờ thì chàng đã bớt lo lắng, bởi vì biết rõ Triệu Kỳ Cương và thiếu nữ áo xanh cũng có mặt ở đây, Vân Tranh sẽ không dám làm gì.

Cũng khi ấy, Thiết Trung Đường phát hiện có hai người đang di chuyển ở mé rừng, chàng vội phóng theo. Thì ra đó là Ngải Thiên Phúc và cậu bé què chân. Thiết Trung Đường vội vàng đón họ lại. Cậu bé mới rõ là chàng chưa chết. Hắn vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Hắn cho Thiết Trung Đường biết rằng hai tỷ muội họ Linh rất thương nhớ đến chàng. Nghe xong, Thiết Trung Đường cũng cảm thấy lòng chàng bị kích động liền, muốn đi tìm hai tỷ muội. Chàng hỏi rõ nơi chốn rồi trao ngân phiếu cho cậu bé què chân nhờ trao lại cho Vân Tranh.

Sau khi cậu bé đi tìm Ôn Đại Đại, chàng cũng muốn đi tìm Thủy Linh Quang. Dẫu sao, Thiết Trung Đường cũng không thể không quan tâm đến Vân Tranh. Vừa đi được một đoạn chàng lại quay lại thì cũng là lúc mà Ngải Thiên Phúc muốn chết. Thế là Thiết Trung Đường dùng kế khích tướng khiến Ngải Thiên Phúc nổi giận.

Thiết Trung Đường nghĩ rằng chỉ cần ở ngoài sự truy tìm của Ngải Thiên Phúc nhưng Ngải Thiên Phúc vốn chưa biết kẻ nào đang chọc giận hắn và Ngải Thiên Phúc chẳng có cách nào giết được người đó nên hắn vẫn cứ sống.

Không ngờ thân pháp của Ngải Thiên Phúc quá nhanh, tay hắn cũng vô cùng tinh vi, ngoài dự liệu của Thiết Trung Đường. Chàng đã sử dụng hết thân pháp nhưng không thoát khỏi Ngải Thiên Phúc

Bất luận Thiết Trung Đường chạy về phương nào, Ngải Thiên Phúc với hai tay áo rộng vẫn đuổi theo kịp, chàng không dám ngoảnh mặt và cũng không dám giảm tốc độ.

Một người chạy, một người đuổi theo. Cả hai chạy chừng một giờ toàn thân chàng mồ hôi ướt đầm. Lúc ấy cả hai người đã vào trong rặng núi. Thiết Trung Đường cũng phát hiện căn nhà của Đại Đại. Chàng không còn kịp chọn lựa, phóng vào trong căn nhà ấy để Ngải Thiên Phúc không còn nghe tiếng gió thì mới thoát khỏi sự rượt theo của hắn.

Cũng trong lúc ấy, chàng vừa chứng kiến Trầm Phủ Bạch vừa nhảy lui bước cuối cùng.

Chỉ trong chớp mắt, căn nhà tối om, một cơn gió lùa vào, một bóng người cũng phóng vào ngay.

Cả Trầm Phủ Bạch và Ôn Đại Đại đều thất kinh lùi lại mấy bước. Cả hai người đều nhìn vào Thiết Trung Đường rồi họ buộc miệng la lớn.

Làm sao Thiết Trung Đường không lo sợ ! Nhưng nhờ chàng có cơ trí mà người khác khó kịp. Thân hình chàng vừa rơi xuống đất chàng đã nhanh tay nắm áo Trầm Phủ Bạch.

Trầm Phủ Bạch từ ngơ ngác đến sợ hãi hai hàm răng hắn đánh vào nhau cầm cập. Trong lòng hắn cũng muốn nói mấy lời năn nỉ xin tha mạng nhưng hắn lú lẫm không nói được.

Thiết Trung Đường nhìn hắn với đôi mắt sắc như dao.

Chỉ một chớp mắt, cái nhìn của Thiết Trung Đường nhưng Trầm Phủ Bạch cứ ngỡ là vĩnh hằng.

Hắn chờ Thiết Trung Đường phóng chuồng đánh hắn, ai ngờ chàng nói nhỏ vào tai hắn.

- Đi mau ! Nếu ta đuổi kịp thì mất mạng đấy.

Chàng vừa nói vừa buông tay.

Trầm Phủ Bạch vừa sợ lại vừa mừng, hắn không hề trù trừ vội phóng mình ra cửa sổ chạy như điên.

Tuy Ôn Đại Đại rất thông minh, nhưng nàng vẫn không ngờ Thiết Trung Đường lại có hành động như vậy, nàng vội la lớn:

- Tại sao ... tại sao chàng lại ...

Đại Đại chưa nói hết, chàng đã bịt miệng kéo nàng vào một góc nhà, không dám để có một tiếng động.

Vừa rồi, Thiết Trung Đường đã dùng kế “ve sầu lột xác”. Chàng phi thân vào phòng thì cũng vừa lúc Trầm Phủ Bạch phóng ra.

Hai mắt của Ngải Thiên Phúc đều chột.

Hắn không thể nhận ra người nhảy vào và người nhảy ra khác nhau. Chờ khi Ngải Thiên Phúc rượt nhầm người. Thiết Trung Đường an nhiên bước đi.

Ôn Đại Đại trợn tròn hai mắt nhìn theo Thiết Trung Đường, trong lúc áo của nàng đang hở ngực, mùi thơm từ tấm thân nõn nà của Đại Đại cứ bay vào mũi Thiết Trung Đường. Chàng nhẹ nhàng chuyển mình rời khỏi ngôi nhà của Ôn Đại Đại.

Như khi ấy, có tiếng của Ngải Thiên Phúc vọng vào:

- Người không gạt ta được đâu. Thân pháp của người vừa rồi không giống người.

Tiếng nói lạnh lùng của Ngải Thiên Phúc như vang dội cả bốn hướng, khiến người nghe không thể định được tiếng nói ấy xuất phát từ hướng nào.

Gương mặt của Ôn Đại Đại biến sắc:

- Ngải Thiên Phúc!

Nàng mới biết rằng người chọc giận Ngải Thiên Phúc đêm qua chính là Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường cũng lo lắng trầm nghĩ:

“Ngải Thiên Phúc rõ thật quá lợi hại ! Hắn phân biệt thân pháp của Trầm Phủ Bạch khác với ta.”

Vừa nghĩ đến đó, lại nghe Ngải Thiên Phúc nói tiếp:

- Ta sẽ đếm ba lần nếu người không ra ta sẽ phóng lửa đốt nhà. Khi ấy không ai còn thoát được !

Thiết Trung Đường cũng hoảng hốt, chàng di chuyển đến cửa ra vào.

Thấy vậy, Ôn Đại Đại vừa muốn kéo chàng lại nhưng Thiết Trung Đường đã như con cá lội mất, chàng nhẹ nhàng mở cánh cửa rồi đi vào phía trong.

Bên ngoài Ngải Thiên Phúc bắt đầu hô:

- Một ...

Thiết Trung Đường đã ra phía sau không để lại một tiếng động.

- Hai ...

Thiên Phúc lại hô.

Thiết Trung Đường trầm nhủ:

“Lần này ta có thể đào tẩu mà không bị Ngải Thiên Phúc phát giác thế nào hắn cũng nghĩ mình đang ở trong nhà, khi đó hắn phóng lửa thì sẽ hại cho Vân Tranh và Ôn Đại Đại ?”

Vừa nghĩ đến đó, chàng la lớn:

- Ta đang ở đây !

Chàng vừa la xong thì đã nhảy cách đó ngoài ba trượng.

Ôn Đại Đại vừa ra khỏi cửa chỉ nghe có tiếng gió từ trên mái nhà xuống, thế là bóng người cũng mất hút trong cơn mưa gió.

Nàng nhìn những hạt mưa vô tình, nàng lại nhìn Vân Tranh đang mê man, bỗng nhiên Đại Đại quì xuống dưới thềm, hai mắt nàng nước mắt chảy ràn rụa.

Đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây, nàng cảm thấy rất đau đớn tịch mịch, và cô đơn. Nàng cũng có cảm giác như nàng đang trở về một thời quá khứ khi nàng còn thơ ấu, cũng cô đơn, cũng khổ đau không biết nương tựa vào đâu. Niềm tin và nghị lực của Đại Đại không bị ai cướp mất nhưng không còn lấy một tí ở trong nàng. Trước mắt nàng bây giờ chỉ là bóng tối mịt mù. Đây cũng là lần đầu tiên Đại Đại phát hiện ra một điều quan trọng, dù có tiền của nhiều cách mấy thì của cải ấy có khi chẳng giúp ích gì cho con người. Nhà dài cửa rộng mưa gió bời bời, còn người thì nước mắt đang tuôn trào. Khi Đại Đại bước vào phòng thì Thiết Trung Đường đã cách dặm xa.

- - - - - o o O o o - - - - -

HẾT TẬP 5